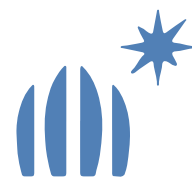

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLII | NÚM. 2177
2,90€ | 13 JUNY 2021

Anna Pipó, voluntària de la Fundació Acollida i Esperança, acompanya el Lyes a l'escola d'adults de Sant Roc (Badalona).

EDITORIAL i EN PRIMER PLA (P 3 i 8-11)

La joia del voluntariat

Nombroses persones fan una tasca solidària
durant l'estiu a favor dels més vulnerables

P 24-27

Entrevista
a Santiago
Agrelo,
arquebisbe
emèrit
de Tànger

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

El voluntariat i l'amor benvolent

Arran de la lenta sortida de la pandèmia, s'ha incrementat el nombre de persones que desitgen donar als altres una part del seu temps com a voluntàries i especialment ara que entrem en període de vacances.

Tots tenim capacitats i qualitats al servei dels altres i podem exercir un voluntariat. Però cadascú ha de trobar la fórmula més oportuna. Caldrà, doncs, fer una bona tria sobre el tipus d'entitat on poder desenvolupar aquestes capacitats, perquè no tots servim per a tot. Hi ha persones lliurades als altres que en són prototipus. En francès, els voluntaris s'anomenen *benévôles* i és que el voluntari s'aboca a un amor benvolent que supera els esquemes i es dona sense esperar res a canvi. D'altres, en canvi, estan necessitats d'esdevenir-ne. Cal evitar buscar en el voluntariat una terapèutica compensadora de les deficiències pròpies, però, com diu el profeta, tampoc no podem apagar «la flama del ble que vacil·la» i una persona, ben orientada i acompanyada, pot prestar un excel·lent servei com a voluntari.

La Federació Catalana del Voluntariat Social és una xarxa d'entitats sense afany de lucre que treballa pel foment, la promoció i el reconeixement del voluntariat social: voluntariatenunclic.cat és una borsa en línia al servei de perso-

nes i d'organitzacions. Hom pot veure les ofertes que hi pugen entitats d'arreu de Catalunya i pot fer la cerca segons les pròpies preferències, disponibilitat i motivacions. També hi ha entitats que volen difondre que tenen places disponibles de voluntariat i empreses que necessiten equips de voluntariat, per tal d'acollir-se a la responsabilitat social corporativa.

L'Església —seguint l'estil de Jesús que demana opcions de vida voluntàries («qui vulgui venir amb mi...»)— és un gran voluntariat. Al Primer Pla presentem, entre d'altres opcions de voluntariat eclesial, Arrels Sant Ignasi (www.arrelssantignasi.cat) una fundació social nascuda dins de la comunitat parroquial de Sant Ignasi de Lloïola (Lleida) que acull, acompanya i atén persones sense llar i amb addiccions per tal que puguin fer una reinserció social amb dignitat. Els cristians del segle XXI hem anat prenent consciència que cal reforçar els vincles entre consagrats, professionals i voluntaris per fer un millor servei. I els benvolents també s'han de capacitar i formar de manera permanent. I els rectors i agents pastorals hem de poder donar respostes concretes i coherents a aquells que, voluntàriament, s'ofereixen per regalar als altres part del seu temps, el tresor més preuat.

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

13
Vida eclesial

23
Opinió

24
Entrevista

28
Carta dominical

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Cultura

46
Agenda

47
Des del carrer

Peticions al nou Govern

PÀGINA 16-17

21-22
Vacuna per a tothom

Creix la fòbia contra les religions

PÀGINA 20

Neix la col·lecció Biblioteca de Pensament Contemporani

PÀGINA 36-37

47
Tamara Cordero,
nova directora de
«Revista 21»

La setmana en tuits

JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
@BISBESAIZ

Arquebisbe de Sevilla

Missa d'acció de gràcies i comiat. Dono gràcies a Déu pel seu amor, per la seva gràcia al llarg d'aquests disset anys de pelegrinatge a Terrassa. Gràcies a tota la família diocesana per la vida i la missió que hem compartit. Heu estat un autèntic regal del Senyor. A reveure!

ANA FERNÁNDEZ
@FDEZ_ANA

Relacions institucionals d'Obres Missionals Pontificies

L'Església sosté nombrosos projectes per a la promoció de la dona des de la seva infància. Els missioners acullen milers de nenes arreu del món per protegir-les, educar-les i donar-los un futur. Obres Missionals Pontificies ajuda països com les Filipines, el Pakistan o Uganda

EVA FERNÁNDEZ
@EVAENLARADIO

Corresponsal al Vaticà

El gest de Pep Guardiola no ha passat desapercebut al Papa: «M'han dit que aquests dies un que va quedar en segon lloc va fer un petó a la medalla. Això ens ensenya que fins i tot en la derrota pot haver-hi victòria. Quan un esportista afronta la derrota amb aquesta dignitat, és un honor»

ÓSCAR MATEOS
@OSCARMATEOS1

Professor de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna (URL)

«Eppur si muove?» Enllesteixen al G7 un impost de grans corporacions universal, mentre el Parlament Europeu i el Consell avancen un acord perquè multinacionals revelin quins impostos paguen a cada país

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Corpus a les ones

El Corpus ha estat present a Ràdio Estel en les dimensions religiosa, social i cultural. El 3 de juny, al programa *A Primera Hora*, el comissari d'una exposició que acull el Museu Diocesà de Barcelona, Amadeu Carbó, va explicar que els 700 anys de la primera processó de Corpus són motiu per situar el fenomen davant de la societat. Després, la regidora de Cultura de Berga, Roser Valverde, va admetre que la suspensió de la Patum «és un cop molt dur, per la qüestió emocional». I Xavier Aymerich, director de la publicació *Missa dominical*, va dir que «la presència real de Crist en el pa i el vi» va més enllà del seguiment. A l'espai *El mirador de l'actualitat*, Luis Miguel Luna (Càritas Catalunya) i Jordi Julià (Barcelona) van comentar els principals reptes del Dia de la Caritat i algunes dades de les memòries, sobretot la de Barcelona, segons la qual el 47 per cent de les llars ateses el 2020 eren noves i que només un 8 per cent corresponen a famílies amb alguna prestació. A més, vam transmetre la missa del 6 de juny des de la catedral de Barcelona, presidida pel cardenal Joan Josep Omella.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Agustí Codinach

Enguany el costum de l'ou com balla s'ha pogut visitar a setze espais de Barcelona. A part dels llocs més tradicionals, com ara els claustres de la catedral (a la foto) i la casa de l'Ardiaca, en aquesta edició s'hi ha afegit la plaça de la Virreina i la parròquia de Santa Maria del Taulat. L'ou com balla és una tradició de simbologia eucarística que se celebra amb motiu de la festa de Corpus almenys des del segle XV.

L'efemèride de la setmana

17 de juny del 2018: l'Aquarius i dos vaixells més arriben al port de València amb 600 immigrants rescatats de les costes de Líbia.

DES DEL MONESTIR

Un amor immens

En aquesta terra pròpiament tot és mesurable, no pas immens. Podem tenir un amor molt gran, però no infinit. L'amor sense fi pertany a una altra esfera, com quan sant Joan diu que Déu és amor.

Un amor il·limitat, en aquest món, només el pot tenir Jesús, Fill únic de Déu. De fet, Jesús ha demostrat tenir-lo, perquè tot ell és donació, voluntat amorosa d'entrega fins a donar la vida.

Això és tan gran que no ho copsem, se'ns escapa, fins i tot podria aclaparar-nos. O tendim a apartar-ho lluny, amb les coses inac-

cessibles, més o menys abstractes; massa bonic. S'ha de ser un sant Pau per poder dir, personalment afectat: Crist, el Fill de Déu, em va estimar i es va entregar ell mateix per mi (cf. Ga 2,20).

Als Evangelis només tenim una definició del cor de Jesús, ben significativa tanmateix: «Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que soc mansuet i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meua càrrega, lleugera» (Mt 11,29s). També hi apareix la seva compassió per les multituds extenuades, sense menjar i sense guia. I en general: «Si algú té set, que vingui a mi» (Jn 7,37).

Però, a més, veiem en ell una atenció del tot personalitzada, sigui

JAUME GABARRÓ

Monjo de Solius

per al grup dels Dotze: «Vosaltres sou els meus amics. Soc jo qui us he escollit» (cf. Jn 15,14ss), sigui individualment: «Simó, jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe» (Lc 22,32). Plora per l'amic Llätzer. Conversa amb la dona samaritana: «Soc jo, el qui et parla» (Jn 4,26). Demana al cec: «Què vols que et faci?» (Mc 10,51). Fins i tot s'avança pensant en l'altre: «Entre ells hi havia un home, malalt des de feia trenta-vuit anys. Jesús, en veure'l ajagut i sabent que estava així des de feia molt de temps, li diu: —Vols curar-te?» (Jn 5,6).

Cadascun de nosaltres pot reflexionar quina relació té amb Jesús. Perquè ell sí que la té amb nosaltres. Ens coneix i ens estima amb un cor humà —i amb un amor immens—, de tu a tu.

Cadascun de nosaltres pot reflexionar quina relació té amb Jesús

EMILIO EGEA RUIZ

Membre de la comunitat bahá'í de Barcelona

L'any 1990, a petició de l'aiatol·là Ali Khamenei, el govern de l'Iran va elaborar un memoràndum per establir una política d'estat dirigida a l'estrangulament silenciós de la comunitat bahá'í de l'Iran. En aquest document s'estableix, entre d'altres, que els bahá'ís han de ser tractats de forma que «el seu progrés i desenvolupament siguin bloquejats». Assenyala, a més, que els bahá'ís poden guanyar un «sou modest», però que «han de ser expulsats de les universitats, ja sigui durant el procés d'admissió o al llarg dels estudis», un cop es conegui que són bahá'ís, i l'estat els ha de «negar l'ocupació si s'identifiquen com a bahá'ís» i «negar-los qualsevol lloc de treball».

En filtrar-se aquest memoràndum secret el 1993, Human Rights Watch va concloure que proporci-

MIRADA AL MÓN

Persecució contra la comunitat bahá'í de l'Iran

onava proves concretes d'una «política oficial de persecució». Com a resultat, des del 1991 els estudiants bahá'ís no són acceptats a la universitat.

Per pal·liar aquesta situació els bahá'ís, que consideren l'adquisició de coneixement una part fonamental de la vida, organitzaren un sistema informal d'estudis superiors impartit per professors voluntaris, expulsats de les seves feines per ser bahá'ís, o per professors que residien a l'estranger. Amb el temps aquesta organització va evolucionar fins al que es va conèixer com

Des del 1991 els estudiants bahá'ís no són acceptats a la universitat

l'Institut Bahá'í d'Educació Superior (BIHE), que oferia classes a les llars per correspondència.

El 1998, agents del govern efectuaren una sèrie de batudes, arrestant uns 36 membres del cos docent i personal del BIHE i confiscant gran part dels seus equipaments i documents.

En el moment de les darreres batudes, el BIHE oferia 17 programes de nivell universitari. Entre 200 i 300 persones impartien classes i donaven suport administrativament a la seva tasca.

No hi ha cap dubte que els atacs al BIHE es porten a terme amb l'objectiu de desmoralitzar la joventut bahá'í i erosionar el nivell educatiu formal de la comunitat per accelerar-ne l'empobriment, sense que importi la pèrdua d'aquest talent per al propi país.

UN NOU LLINDAR

Fecundar i fermentar la societat amb l'Evangeli

Els cristians hem de saber que el nostre paper és treballar de valent i no desanimar-nos

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

La frase és de la Doctrina Social de l'Església presa del document sobre l'Església en el món d'avui del Concili Vaticà II, quan diu que «amb el seu ensenyament social, l'Església vol anunciar i actualitzar l'Evangeli en la complexa xarxa de les relacions socials. No es tracta simplement d'arribar a l'home en la societat —l'home com a destinatari de l'anunci evangèlic— sinó de fecundar i fermentar la societat mateixa amb l'Evangeli» (CDSE, 62; GS 40). Vet aquí la força transformadora de l'Evangeli oferta com a bona llavor sembrada en el cor del nostre món, en les seves perifèries i molt més enllà d'elles. És una prova contundent el testimoni abnegat de tants homes i dones, preveres, membres de vida consagrada i laics i laiques, sembrant la bona llavor de la Paraula de Déu en terrenys on hi creixen també moltes males herbes, i fent-ho sense defallir. Tenim clar que no podem deixar de sembrar, és un imperatiu evangèlic que s'està duent a terme amb un estil ben original.

Quan ens endinsem en l'Evangeli i arribem a conèixer la intuïció de Jesús respecte del que ha vingut a fer en aquest món, entenem fàcilment que en Ell no hi ha pretensions de grandesa ni la seva actuació mai no ve imperada per l'orgull ni per l'obsessió de poder. Es tracta de tot el contrari. Ha vingut a posar en relleu el valor de la humilitat i de les coses petites. Jesús, des del seu

llenguatge expressat amb la senzillesa de les paràboles, ens parla de la manera com Déu es fa present en la nostra vida de forma callada i eficaç. Es refereix a la sembra de quelcom que donarà fruit abundós, quasi sense l'esforç humà, per pur do de Déu, ja que la llavor sembrada «germina i creix sense que sapiguem com» (cf. Mc 4,27). Aquesta llavor és la Paraula de Déu que fecunda la terra i fa germinar tot el que en ella hi ha sembrat.

En tot això hi ha un missatge important que hem d'acollir. El treball de la sembra és fonamental i necessari sempre, també l'anunci de l'Evangeli i tota obra d'evangelització. No podem deixar de fer-ho, cal evangelitzar en tota ocasió de forma silenciosa o explícita, amb el testimoni i amb la paraula. I tot això, amb la convicció que qui fa créixer la llavor i desenvolupar-se és Déu, qui treballa és Déu i ens crida a ser els seus col·laboradors tot fent possible els inicis del creixement. Els cristians hem de saber que el nostre paper és treballar de valent i no desanimar-nos, encara que hi siguin les dificultats que posa el mal sembrat al nostre entorn. En aquest exercici hi ha el sentit de la vocació i la missió que hem assumit des del Baptisme i la Confirmació, a més dels altres compromisos assumits. Ens ha de mantenir sempre la confiança del sembrador que sap que el resultat del seu treball està en bones mans.

El rostre de la solidaritat

**Cada cop més joves i grans dediquen part
de l'estiu a fer tasques de voluntariat**

L'Ainoa, voluntària de la Fundació Proide.

La tasca del voluntariat és imprescindible per al bon funcionament de nombroses entitats de caràcter social i humanitari. Són persones que exemplifiquen millor que ningú la voluntat d'ajudar el qui ho necessita sense demanar res a canvi. A l'estiu molts voluntaris i voluntàries continuen desenvolupant la seva missió solidària per tal de donar un cop de mà al

AINOA EXPÓSITO
«Cal sensibilitzar la ciutadania per tal que entre tots puguem construir un altre món»

proïsme més vulnerable i necessitat.

Fundació Proide

La Fundació Proide (www.fundacioproide.org) és una organització no governamental, nascuda el 1992 en el si de les escoles de La Salle Catalunya, que treballa per la justícia social a través de l'educació de qualitat per a tothom.

Ainoa Expósito, politòloga i tècnica de projectes i comunicació de Proide (Promoció i Desenvolupament), marxa aquest estiu com a voluntària a Melilla durant quinze dies. «No marxem amb unes tasques concretes, sinó que hi anem a aprendre i sobretot a escoltar. Principalment, en aquest projecte, estarem amb infants i joves no acompanyats migrants del Marroc. Estarem amb la comunitat de La Salle i els donarem suport en les seves tasques d'acompanyament a aquests joves», assenyala. «Ja fa un parell d'anys que tenia moltes ganes de viure una experiència així. No volia deixar escapar aquesta oportunitat. Sempre he sigut voluntària en l'àmbit local: esplai, casals, colònies... Volia conèixer altres formes, ben diferents, de fer voluntariat, ganes de descobrir altres realitats i d'aprendre... L'any passat, a causa de la pandèmia, no va ser possible.»

L'Ainoa assegura que «el fet de conèixer de molt a prop la Fundació Proide m'ha animat a fer-ho aquest any amb ells, tot i la situació en què encara ens trobem». I afirma: «El voluntariat és una de les activitats principals de l'entitat. Normalment marxàvem al Perú, Guatemala o Madagascar. Hem hagut de canviar dinàmiques i formes de fer. Proide ha adaptat la seva experiència de voluntariat per poder continuar treballant.»

Tot i la importància que atorga al voluntariat, l'Ainoa admet que el voluntariat no canviarà el món. «Marxar durant quinze dies o un mes a formar part d'un projecte —subratlla— no canviarà el món. Crec que el voluntariat sí que canvia les persones que el fan, els canvia la forma de pensar i de veure el món. Ens fa més conscients de les realitats que ens envolten, més properes del que ensensem. La pandèmia ha agreujat les desigualtats i potser ara en som més conscients, però aquestes desigualtats sempre han existit.»

«És a partir de l'experiència

d'aquestes persones que podem sensibilitzar i buscar canvis entre tots. Però el primer canvi real que produeix fer un voluntariat és en la pròpia persona que ha marxat. Es tracta de continuar i buscar el canvi una vegada que has tornat. Al final, tu te'n aniràs quan acabi el teu temps en el projecte, però aquelles persones i aquell projecte seguirà igualment sense tu. Així que la tasca que ens queda és sensibilitzar per tal que cada dia entre tots puguem construir un altre món», argumenta.

Arrels Sant Ignasi

Arrels Sant Ignasi (www.arrels-santignasi.cat) és una entitat nascuda dins de la comunitat parroquial lleidatana de Sant Ignasi de Loiola que acull, acompanya i atén les persones més vulnerables de la ciutat de Lleida, essencialment les persones sense llar i amb addiccions per tal que puguin fer una reinserció social amb dignitat.

Aquest estiu, Lluís Miquel Plà, professor universitari, tornarà a fer de voluntari a Arrels Sant Ignasi, on també col·labora al Centre Obert. «No sé encara la tasca que se m'oferirà; l'únic que vull és col·laborar amb la meua petita disponibilitat de temps per ajudar allà on pugui ser més útil. Com que parlo diversos idiomes, potser algun servei relacionat amb l'atenció a immigrants o temporers de la fruita que arriben en busca de feina i moltes vegades es troben al carrer fins que en troben», considera.

Pel que fa a l'experiència solidària viscuda, en Luismi opina que «no sé si és tan important destacar el que m'aporta, sinó potser encomanar la necessitat que hauríem de sentir de cercar el que cadascú de nosaltres podem aportar des de la nostra situació i encoratjar-nos per transformar la societat en una comunitat fraterna d'acollida».

«Personalment, també m'adono que, sense voler, aquest desig de fer-me disponible, compartir, conèixer la realitat dels més febles i contribuir al seu benestar em treu del meu capficament en no estar tant temps centrat en mi mateix i les meves coses. Llavors observo que, involuntàriament, estic més receptiu als altres, als seus problemes, a les seves necessitats i al que puc fer per ajudar-los. Els tinc més

En Luismi, voluntari d'Arrels Sant Ignasi.

resents.»

En Luismi posa en relleu que «moltes vegades associem "ajudar" amb donar coses i no demanar res a canvi, sense pensar que més aviat la qüestió clau és moure'ns a "estimar" sense demanar res a canvi. La veritable estimació als altres ens ha de mostrar els camins i les maneres per ajudar-los, la qual cosa pot implicar demanar alguna cosa a canvi, ni que sigui respecte, tolerància o reciprocitat. Per això, crec que l'èmfasi l'hem de posar a estimar l'altre i, així, ajudar seria una conseqüència natural i espontània».

Ell reconeix que «la societat actual ens accelera i ens aboca a fer, fer i fer per guanyar fins a l'esgotament, del qual ens recuperem gastant en una infinitud de distraccions de lleure basades en els nostres gustos personals, que, de manera inconscient, és cap a

LLUÍS MIQUEL PLÀ
«Hauríem de poder transformar la societat en una comunitat fraterna d'acollida»

L'Ani, voluntària de la Fundació Acollida i Esperança.

on orientem tota la nostra vida».

«Amb el voluntariat —reflexiona en Luismi— contribuïm a remoure consciències i a mostrar que altres formes de viure (millor) la vida, tot compartint de forma gratuïta amb els altres el que tenim, són possibles. Per exemple, el projecte de famílies acollidores dins del programa d'hospitalitat, impulsat per la Companyia de Jesús a través d'Arrels Sant Ignasi a Lleida, ens orienta sobre com obrir casa nostra a "desconeguts" i conviure amb ells practicant un estil de vida "hospitalitari", un pèl oblidat a la nostra societat».

Fundació Acollida i Esperança

La Fundació Acollida i Esperança (www.acollida.org) té la seva gènesi en el treball que van desenvolupar sor

ANNA PIPÓ
«S'ha d'intentar eliminar l'estigma que la col·lectivitat ha projectat sobre els més vulnerables»

Genoveva Masip, filla de la Caritat, i el pare Josep Costa Planagumà, franciscà. Promou espais d'acollida per a persones en situació d'exclusió social. L'objectiu és acompanyar-les i oferir-los oportunitats de canvi perquè puguin millorar la seva qualitat de vida.

«La pandèmia em va fer reflexionar sobre la quantitat de gent que està i se sent sola i necessita relacionar-se», revela Anna Pipó, que enguany ha començat un voluntariat a la Fundació Acollida i Esperança i espera poder desenvolupar-lo també a l'estiu. I afegeix: «En el poc temps que fa que hi estic de voluntària, sento que m'aporten més ells a mi que no pas jo a ells. Em fan créixer com a persona, comparteixen els seus problemes i les seves inquietuds, i això em dona molta vida.»

L'Ani, que ha estat professora de dansa, va obrir un espai a Badalona on programava tallers d'arts plàstiques i de teràpies alternatives (ioga, meditació, biodansa...). Actualment està a l'atur.

Ens explica que «els dimarts al matí vaig a un pis del Servei d'Acompanyament a la Vida Autònoma (SAVA), ubicat a Badalona, i faig un acompanyament a la Mercedes; sortim a passejar, prenem un cafè i parlem. Ella agraeix poder compartir les seves preocupacions».

«Els dimecres a la tarda —comenta— em trobo amb el Paulo, del mateix pis que la Mercedes. És un noi que vol aprendre el català. Jo li parlo català, li porto retalls de diaris en català que li puguin interessar i així durant una o dues hores; fem pràctiques i xerrem de moltes coses. Els dijous al matí vaig a Can Banús i acompanyo el Lyes a l'escola d'adults de Sant Roc. Hi anem caminant perquè necessita fer exercici i xerrem i compartim vivències.»

L'Ani està convençuda que és important ajudar el qui ho necessita sense demanar res a canvi: «La vida ens dona molt i, en el moment en què podem, cal ser conseqüents i retornar o compartir tot allò que la vida ens ha ofert sense cap tipus de condició.» I expressa en veu alta que «cal ser més sensibles i empàtics» amb les persones més vulnerables de la societat, «tractar-les com qualsevol altra persona i intentar eliminar l'estigma que la societat ha projectat sobre elles».

SABER ESCOLTAR

Llegir la Bíblia? Uf

El rector d'una parròquia em convidà a donar una conferència als seus feligresos sobre la Bíblia. Els oients escoltaren amb gran atenció. En acabar, vam obrir un diàleg i un senyor em va dir que llegir l'Escriptura li resultava difícil: guerres, fins i tot en nom de Déu, crisis, passions, enveges, crims, adoració de falsos déus... Total, que havia hagut de deixar-ne la lectura.

Els catòlics vivim immersos en les Santes Escriptures. La reforma del Concili Vaticà II ha donat un primer pla a la Paraula divina. Ara podem seguir, a través dels diumenges de l'any litúrgic i dels dies de la setmana (ferials), la Bíblia sencera. El problema de la proclamació bíblica és la comprensió del text. Com es pot obtenir?

Sabem que la Bíblia és una biblioteca, és a dir, que està formada

per diversos llibres i de distint estil. Hi ha de tot: història, profecia, salms; i, el Nou Testament conté: evangelis, actes dels apòstols, cartes, apocalipsi... El primer consell que donaria a algú que no conegués gaire la Bíblia és la lectura reposada d'una breu història sagrada, per exemple, la que teníem als llibres escolars antics de religió o bé una breu història sagrada que podem trobar a les llibreries. Això donaria un esquema ordenat, de l'Antic Testament. Aprendre, fins i tot, les dates fonamentals dels principals esdeveniments bíblics.

El biblista Raymond E. Brown, fent referència al *Reader's Digest*, recomana aquesta manera de llegir: començar pels llibres que són més fàcils d'entendre. A un lector mitjà li aniria bé passar del Gènesi a la primera part de l'Èxode, després

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

alguns fragments dels Jutges, de Samuel i dels Reis; així tindria una idea de la monarquia d'Israel. Tornar al final dels Reis amb uns fragments d'Esdras i Nehemies fins al llibre primer dels Macabeus per comprendre la caiguda de la monarquia i la tornada de l'exili dels jueus. Alguns fragments dels profetes i de la saviesa per conèixer l'expressió de la fe jueva. Els salms —magnífiques oracions— són intel·ligibles i commovedors. El proper dia parlarem del Nou Testament.

A través dels diumenges de l'any litúrgic i dels dies de la setmana podem seguir tota la Bíblia

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Darrerament, em defineixo com a evangelitzador *freelance*, o que la voluntat del Senyor m'ha conduït a aquesta vocació. És fascinant i sorprenent. Com passa en altres àmbits, aquest ofici no es té en consideració. Es requereixen projectes estudiats que condueixin a resultats segurs.

Sempre dic i repeteixo que no estic segur de res, ni tan sols de l'existència de Déu, la qual cosa estranya molta gent. Si fos així, significaria que no tinc fe. Del que no dubto gens és que Déu m'estima amb bogeria i que jo no sé dir-li cap altra cosa que: «Tu saps que vull estimar-te.»

Darrerament, he divagat sobre Comunitat i comunitats, sobre Església i capelletes.

Escric aquestes línies quan la

A PROPÒSIT DE...

Cristians de parròquia

celebració de Pentecosta és una solemnitat recent, satisfets de les oportunitats que Déu m'ha donat, i esgotat mentalment alguns dies. Satisfet.

No sé on vaig acabar. Sé què volia dir i no sé si vaig arribar a escriure-ho. Perdoneu-me.

Si hi va haver i hi ha comunitats cristianes que només van ser i són capelletes senzilles que avui es creen i que demà creixen, després deriven a propòsits estrambòtics. Finalment, s'acaben dissolent. Aquests desenganys condueixen a alguns, millorant-se, a definir-se com a cristians de parròquia.

No estic segur de res, però del que no dubto gens és que Déu m'estima amb bogeria

Ara bé, què implica pertànyer a una parròquia? Un exemple històric. Algú neix en una comarca profunda del país i sent que hi pertany. Ara viu en una gran ciutat. Dorm en un barri. Treballa en un altre molt llunyà i se sent vinculat a un moviment que es reuneix als afores de la ciutat. De quina parròquia és?

Els papers, si es vol casar, els haurà de sol·licitar en una parròquia, en una altra hi tramitarà l'expedient i en una altra diferent hi celebrarà el sagrament.

Què és eclesialment una parròquia?

Sabem que la càtedra de Pere primer va estar a Antioquia i que, més tard, ell i els seus predecessors es van definir com a bisbes de Roma. De quina diòcesi era el bisbe Pau? Ho sé fa temps, l'*episcopoi* d'aquell temps no correspon al bisbe d'avui dia.

Vida eclesial

Aquesta setmana informem de reformes del Dret Canònic, coneixem algunes peticions al nou Govern de Catalunya, presentem la memòria de Càritas, parlem de l'odi contra les religions i ens fem ressò de la campanya Vacuna per a tothom

Es presenta la constitució apostòlica «Pascite Gregem Dei»

El Papa reforma les sancions sobre delictes econòmics i contra la dignitat humana

Amb la constitució apostòlica *Pascite Gregem Dei*, el Papa reforma el Llibre VI del Codi de Dret Canònic després d'un treball de revisió iniciat amb Benet XVI.

«La presència a les comunitats d'algunes situacions irregulars, però sobretot els escàndols recents, sorgits dels episodis desconcertants i gravíssims de pedofília, han madurat la necessitat de revitalitzar el dret penal canònic, integrant-lo amb reformes legislatives precises», va afirmar Mons. Filippo Iannone, president del Pontifici Consell per als Textos Legislatius, en la presentació dels canvis.

«Aquesta reforma, necessària i esperada des de fa molt de temps, pretén fer que les normes penals universals siguin cada cop més adequades per a la protecció del bé comú i dels fidels individuals, més congruents amb les necessitats de la justícia i més eficaces i adequades en el context eclesial d'avui», va assenyalar.

La legislació reformada, va explicar el prelat, pretén «respondre precisament a aquesta necessitat, oferint als ordinariis i jutges una eina àgil i útil, regles més senzilles i clares, per incentivar l'ús del dret penal quan sigui necessari perquè, respectant les demandes de justícia, la fe i la caritat creixin en el poble de Déu».

Mirant les innovacions de la nova llei penal, Mons. Iannone va indicar la introducció de «nous delictes penals» i una configuració millor d'altres delictes ja previstos, castigant-los amb diferents penes. «També es preveuen nous delictes econòmicofinancers.» Es fa referència a delictes patrimonials com l'alienació de béns eclesiàstics sense les consultes prescrites, delictes patrimonials comesos per negligència greu o negligència greu en l'administració.

«Les noves normes han reduït el marge de discrecionalitat que abans es deixava a l'autoritat, sense eliminar del tot la discreció necessària exigida per alguns tipus de delictes particularment amplis que requereixen el discerniment del pastor de tant en tant», va afirmar per la seva banda Mons. Juan Ignacio Arrieta Ochoa de Chinchetru, secretari del mateix Pontifici Consell en la presentació.

«Els delictes ara estan especificats més bé, es distingeixen els delictes que abans estaven més aviat agrupats; les sancions ara s'enumeren exhaustivament en el can. 1336; i el text conté paràmetres de referència a tot arreu per orientar les valoracions dels qui han de jutjar les circumstàncies concretes», va comentar el prelat.

En referència a la «reparació de l'escàndol» i la «indemnització per danys», Mons. Arrieta va explicar que «els nous textos exigeixen la imposició d'un precepte penal o la iniciació del procediment sancionador, sempre que l'autoritat ho jutgi prudentment necessari o si ha comprovat que no és possible obtenir suficientment el restabliment de la justícia per d'altres, és a dir, l'esmena de l'infractor i la

Mons. Filippo Iannone va presentar les reformes davant dels mitjans de comunicació.

FILIPPO IANNONE
«Aquesta reforma pretén que les normes penals universals cada cop siguin més adequades per a la protecció del bé comú i dels fidels individuals»

reparació de l'escàndol». En paraules del prelat, un altre objectiu que persegueix la reforma és «dotar el pastor dels mitjans necessaris per prevenir delictes i poder intervenir a temps per corregir situacions que es poguessin agreujar sense renunciar, però, a les precaucions necessàries per a la protecció del presumpte infractor».

Entre els nous casos apareixen la violació del secret pontifici, l'omissió de l'obligació d'executar una sentència o decret penal, l'omissió de l'obligació de notificar la comissió d'un delictes o l'abandonament il·legítim del ministeri.

Rosari per la pandèmia

El papa Francesc va cloure el 31 de maig la «Marató de Pregària» que va convocar al maig els santuaris d'arreu del món per demanar la fi de la pandèmia. El Pontífex va animar a «continuar demanant al Senyor que protegeixi el món de la pandèmia i que a tothom, sense exclusions, se li doni la possibilitat de protegir-se mitjançant la vacunació».

D'altra banda, el Vaticà ha finalitzat la vacunació dels més necessitats i vulnerables, un total de 1.800 persones.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Església en fugida

De les tres persones trinitàries, l'Esperit Sant ha estat potser el pitjor representat a nivell plàstic. Un colom no arriba a copsar, segurament, la suggeridora imatge d'una flama, l'aigua o el vent, perquè l'Esperit, val a dir, és un interlocutor difícil d'ubicar. No en tenim un rostre, ni un nom propi i resta exempt de la mediació corporal que tenia Jesús. Tanmateix, la Paraula de l'Esperit, la Paraula de Déu i la Paraula de Crist són la mateixa cosa i la seva presència anunciada per Crist i l'experiència dels cristians sobre l'Esperit és constant.

De fet, durant aquest temps d'espera escatològica, l'Esperit Sant ens porta la Paraula perquè és en aquest entretant que Crist dona el seu Esperit.

Si el temps de la Fe era l'Antic Testament (el Pare) i l'expressió de l'Amor de Déu són els Evangelis (el Fill), el temps de l'Esperança és ara; el temps de l'Església (l'Esperit Sant).

I si no hi ha l'Esperit (si no es nota) des de fora veuen l'Església com una multinacional religiosa, com una ONG, com a «opi» del poble... I no. El temps de l'Església és el temps de l'Esperança: una Església en sortida és una Església plena d'Esperit, plena de Vida per a totes les persones: realista i optimista. I si no ho transmet... més que una «Església en sortida», és una «Església en fugida»: un *fuga mundi* que es replega en ella mateixa i s'amaga en esglésies i textos de pedra. Que invoquem l'Esperit i que siguem Esperit, que acceptem que sense Ell no fem res amb un sentit cristià si no és a través seu.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Peticions al nou govern

EDUCACIÓ

MIQUEL MATEO

Secretari general adjunt de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Cal mantenir la LEC i finalitzar-ne el desplegament. Treballar perquè s'implementi realment el Servei d'Educació de Catalunya avançant cap a la plena gratuïtat de l'educació garantint la suficiència dels centres sostinguts amb fons públics, la igualtat de les condicions laborals del professorat, l'accés a una educació de qualitat i en condicions d'igualtat i el respecte del dret de mares i pares perquè llurs fills rebin la formació religiosa i moral conforme amb llurs conviccions. Lluitar contra el fracàs escolar, implementar el decret d'escola inclusiva, garantint-ne els recursos necessaris. Reactivació econòmica i social per bastir un espai bressol de les llibertats que defineixen una societat democràtica i plural on l'escola concertada continuï essent una legítima referència.

A curt termini, que l'Administració compleixi el compromís de dotar econòmicament l'alumnat amb necessitats educatives específiques derivades d'entorns socioeconòmics vulnerables; conservar el màxim d'unitats concertades, especialment les de P3; executar la subvenció per als ordinadors i per als Plans de Millora i mantenir per al proper curs les «plantilles Covid», consolidant-les en la plantilla ordinària, com a preludi de l'equiparació amb la dels centres públics.

Una societat democràtica sempre millora des de la legitimitat, el consens institucional, el coneixement, la professionalitat i la representativitat, i l'Escola Cristiana de Catalunya treballarà amb esperit

de consens i lleialtat institucional per aconseguir aquests objectius que de manera tan directa i essencial ens afecten.

TREBALL

PEPE RODADO

Director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya

En aquesta nova etapa del Govern de la Generalitat des de la Pastoral Obrera creiem que un dels aspectes que cal reforçar, tant com sigui possible, seria el de les polítiques actives d'ocupació. La realitat de l'atur i dels treballs precaris, de rotació d'entrada i sortida de la feina, és inacceptable, per les conseqüències que té en les persones i les famílies. De manera especial en els joves. Cal dotar de més mitjans el SOC (Servei d'Ocupació de Catalunya), sobretot de personal especialitzat per poder fer un acompanyament personalitzat de les persones aturades. Així com enfortir la formació ocupacional, en les diverses variants, per incrementar les capacitats per assolir un lloc de treball.

Lògicament, tot i que les lleis laborals sabem que depenen del Govern central, des del Departament caldria treballar per eliminar o reduir al màxim l'escàndol de la temporalitat i la migradesa dels sous, que fa que moltes persones siguin treballadores pobres. En el context d'implementació de les noves tecnologies i de la necessitat d'una economia verda que cerqui la sostenibilitat, creiem que aquests són dos àmbits en què caldria posar molta atenció i potenciar-los. I així mateix en l'ampli terreny de les cures, tan necessàries avui, i encara més en el futur.

Al costat de les polítiques acti-

ves, caldria també posar mitjans per agilitzar les tramitacions de les polítiques passives. El llarg i farragós procés per accedir a la Renda Garantida de Ciutadania, i a altres prestacions no contributives, especialment per a molta gent vulnerable que té poc accés a les tecnologies, és un altre àmbit que creiem urgent.

ACCIÓ SOCIAL

FRANCESC ROIG QUERALT

President de Càritas Catalunya

Us demanem que sigueu agosarats en la defensa i consecució d'una Catalunya més social, per tal d'aconseguir que tots els ciutadans i les ciutadanes puguin viure amb dignitat. Això implica un canvi de paradigma que impulsi una gestió més àgil, més profunda i més generalitzada pel que fa a l'aplicació de la Renda Garantida de Ciutadania. Un canvi convincent

Agustí Codinach

Foto: Membres del nou Govern, encapçalat per Pere Aragonès, a la plaça Sant Jaume el dimecres 26 de maig, després de prendre possessió.

de model productiu, de regulació del sector immobiliari (sobretot en pisos de lloguer), de generació de feines estables i de més qualitat per als joves. Un canvi en la política migratòria i d'asil, que garanteixi les pensions actuals i les futures i asseguri també el suport a les petites i mitjanes empreses, tan representatives en el lideratge social del nostre país.

Necessitem la vostra valentia per afrontar un futur difícil. Necessitem la vostra capacitat d'escolta d'entre les diferents veus del nostre poble, però sobretot necessitem que ens il·lusioneu amb propostes i projectes que no deixin ningú enrere. Per tot això, i el que us convingui del nostre servei constant a les persones més fràgils i vulnerables, us volem fer avinent que sempre tindreu el suport de Càritas com a entitat singular en la defensa dels més desvalguts.

I en sintonia amb aquest esperit de lluita permanent, per superar les dificultats, us volem desitjar el

millor dels vents favorables, perquè com Kavafis, nosaltres també us puguem animar a «tenir sempre Ítaca en la ment i arribar-hi ha de ser el vostre destí».

SALUT

ROSALINA ALCALDE

Cap d'estudis i metodologia de la Fundació Pere Tarrés

Catalunya sosté una taxa de pobresa infantil al voltant del 30%, segons les estimacions dels estudis més recents (Institut d'Estudis Regionals i Metropolitans de Barcelona). Són greus i diversos els efectes que la pobresa causarà entre els infants catalans i que perduraran durant dècades.

Un d'ells és la desigualtat envers la salut i molt particularment, la salut mental.

Les entitats del tercer sector que treballem en primera línia amb la infància més vulnerable hem detectat un preocupant augment del malestar biopsicosocial dels nens i nenes catalans.

L'accés als serveis de salut mental és un eix de desigualtat clar. Aquests serveis han vist incrementada la seva demanda com a conseqüència de la pandèmia i dels efectes que la crisi social resultant ha ocasionat en les seves condicions materials de vida. Això està provocant una saturació d'aquests serveis que es tradueix en problemes de cobertura i intensitat de l'atenció en salut mental. I els principals afectats n'acaben sent sobretot els més febles, els infants i joves.

És prioritari, per tant, poder donar l'atenció adequada a aquesta dimensió de la salut de la infància i evitar la cronificació de malalties mentals que poden hipotecar el futur dels nostres nens i nenes.

Tarraconense

Càritas demana un pla de rescat estructural per sortir de la crisi

Memòria d'un any, el 2020, marcat pels estralls del Covid

Com cada any, amb motiu de la solemnitat de Corpus Christi i del Dia de la Caritat, les Càritas diocesanes presenten la memòria anual. Una memòria, en aquesta ocasió, que recull un exercici, el del 2020, marcat pels estralls de la pandèmia. El confinament va suposar la immobilització de la major part de la població, sobretot la població activa. Milers de persones que treballaven a l'economia informal es van veure en risc de desnonament de les habitacions rellogades perquè no podien fer front al pagament. Això va suposar un increment espectacular de les llars que trucaven per primera vegada a Càritas, més d'un 45%. Les demandes d'aquestes famílies eren, sobretot, aliments i ajudes econòmiques per pagar el lloguer d'habitacions.

Càritas no va tancar, però prop d'un 15% dels projectes van haver de reconvertir-se i passar de l'atenció presencial a la telemàtica o telefònica. En aquest sentit, el paper de les Càritas parroquials, interparroquials i arxiprestals va ser fonamental per tal de garantir els serveis de primera resposta: alimentació, habitatge, primera acollida i assessorament jurídic especialitzat. La situació crítica va afectar especialment les famílies amb menors, que van veure com, a causa de la bretxa digital, empitjoraven els resultats escolars, així com els joves sense referents laborals.

D'altra banda, si la crisi econòmica 2008-2015 la van poder superar moltes famílies per les xarxes relacionals familiars o de veïnatge, en el moment actual, aquestes xarxes de suport ja no tenen prou capacitat per tal de pal·liar les necessitats de les famílies més vulnerables.

La pandèmia del Covid-19 també ha empitjorat la salut psicosocial de les persones, sobretot les més fràgils. La

solitud no desitjada —majoritàriament de les persones grans— ha estat un dels temes que més ha preocupat Càritas.

La crisi del Covid-19 ha suposat una caiguda històrica del PIB de l'Estat, la més forta des del final de la Guerra Civil. L'impacte sobre el mercat laboral ha estat esfereïdor: actualment hi ha 3,7 milions de persones aturades a Espanya, a Catalunya 55.000 persones més que el 2019. A més, cal tenir en compte que milers de persones tenen contractes temporals, fins i tot per hores; altres no tenen feina però estan en processos de formació, i altres ja han desistit de tenir feina.

Davant d'aquesta situació, Càritas va rebre amb esperança la posada en marxa de la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) de la Generalitat de Catalunya (setembre del 2017) i de l'Ingrés Mínim Vital (IMV) del Govern espanyol (juny del 2020); però, malauradament el seu impacte no ha estat l'esperat: només el 8% de les persones ateses per Càritas reben rendes mínimes.

Presentació de memòries

Totes aquestes dades apareixen

Agustí Codinach

Miriam Feu, cardenal Joan Josep Omella i Salvador Busquets, en la presentació de la memòria de Càritas Barcelona, el 3 de juny.

Càritas constata que la recuperació econòmica es presenta amb molts dèficits perquè se sustenta en un model productiu massa dependent del sector serveis

reflectides en les memòries de les Càritas diocesanes, que es van presentar en els dies previs a Corpus. Alguns exemples són les diòcesis de Lleida, Solsona, Urgell, Barcelona i Tarragona.

Així, més de 16.000 persones van ser beneficiades per les accions de les Càritas de Lleida, Solsona i Urgell l'any 2020. Les Càritas de la demarcació de Lleida van destinar més de 5 milions i mig d'euros principalment a programes de cobertura de necessitats bàsiques i de suport als col·lectius més vulnerables i als projectes d'inserció laboral.

En total, Càritas diocesana de Barcelona va atendre 16.249 llars, on viuen 35.229 persones, un 8% més de persones que l'any 2019. Es van triplicar les ajudes econòmiques per a aliments i es van duplicar les destinades al relloguer, amb un total de 3,8 milions d'euros. El 26% de les llars ateses per Càritas Barcelona viu sense cap ingrés (abans de la pandèmia era el 8%), i només el 8% cobra alguna prestació d'ingressos mínims.

Salvador Busquets, director de Càritas Barcelona, va explicar l'impacte de la crisi: «Estem en un context de crisi econòmica que

afecta directament el mercat laboral, que és insuficient per atendre les necessitats de les famílies, com també és insuficient la protecció social. Alhora, assistim a una recuperació econòmica amb deficiències estructurals, perquè es basa en una economia molt de serveis, i poc d'indústria.»

Càritas diocesana de Tarragona, durant el 2020, va incrementar l'activitat en un 33%. Va atendre 8.236 llars, beneficiant un total de 21.329 persones. Respecte de la Memòria del 2019, suposa un increment de més de 2.000 llars ateses i més de 5.000 persones beneficiades. D'entre els programes, el que ha augmentat més la seva activitat —fins a un 45% de mitjana— ha estat el d'ajudar a cobrir les necessitats bàsiques, sobretot a l'inici de l'emergència sanitària.

«Siguem més poble»

La campanya de Corpus porta enguany el lema «Siguem més poble» amb l'objectiu de recuperar els valors de la comunitat; entesa com a Poble de Déu. Des de Càritas Catalunya remarquen que «la crisi, que ha causat estralls, deixa lliçons importants: el paper central de les cures en la praxi social, i la necessitat d'encaminar-nos a una economia solidària, així com de garantir els drets de tothom i no crear ciutadans de primera i de segona».

Càritas constata que la recuperació econòmica es presenta amb molts dèficits perquè se sustenta en un model productiu massa dependent del sector serveis. Per això considera que cal un pla de rescat estructural a semblança del que es va fer amb el sistema financer, i efectua tota una sèrie de propostes a les administracions públiques que s'estructuren en quatre blocs: habitatge, treball, ingressos mínims i dignitat de les persones.

«Les entitats socials tenim molt clar que des de la solidaritat ciutadana no podem resoldre els problemes estructurals, però tenim esperança perquè la pandèmia ha posat de manifest que tots som vulnerables, que tots som petits i que ens necessitem els uns als altres, que som interdependents i que la caritat és una urgència davant del dolor», remarquen.

 Barcelona
REDACCIÓ
 Barcelona

Un manifest del Grup de Treball Estable de Religions alerta de l'augment dels atacs contra totes les creences

Creix la fòbia contra les religions

Pintades ofensives a les parets dels temples, insults a les xarxes socials, burles des dels mitjans de comunicació, mentides proferides des del'àmbit polític... Des de fa un temps a Catalunya, a Espanya i a tot el món occidental augmenten els atacs contra la fe religiosa, ja es tracti de judaisme, cristianisme o islam. Aquesta és la preocupant realitat que constata un manifest publicat el mes de maig passat pel Grup de Treball Estable de Religions (GTER). El document *Fòbies antirreligioses. Drets i límits de la llibertat d'expressió* —signat per les Esglésies catòlica, evangèlica i ortodoxa, i per les comunitats jueva i musulmana— assenyala que al nostre país i a la resta d'Europa l'odi contra la religió creix i es manifesta en forma d'antisemitisme, islamofòbia i cristianofòbia. Per als membres del GTER aquests atacs són especialment dolorosos perquè sovint es fan, paradoxalment, en nom de la llibertat d'expressió. Per als signants del manifest aquesta tendència és preocupant, perquè la tolerància cap a les diferents confessions sempre és un bon termòmetre de la salut democràtica de qualsevol societat.

El manifest afirma que «la llibertat d'expressió és un bé preuat», però que «no és l'únic dret de què gaudim els humans. Existeix també

la llibertat religiosa, que inclou la llibertat de no ser perseguit, insultat, vexat en les creences religioses». A més, els signants assenyalen que «les creences religioses són un dels aspectes fonamentals de les persones, que vertebrun, donen sentit... i cal cuidar aquest bé en benefici de tota la societat». Per tant, la pràctica lliure i pública de qualsevol fe, en lloc de ser una amenaça per a la societat, és precisament garantia d'un bon esperit de convivència social. El document indica com a punt clau la recerca d'un equilibri i un respecte mutu entre creients i no creients: «Es tracta de conjuminar dos drets, les dues llibertats [la d'expressió i la religiosa]... Es pot dir de tot contra les religions? Per la seva banda, les religions ho han d'aguantar tot? Des d'un punt de vista ètic la resposta és negativa: no tot s'hi val.»

Així mateix, els membres del GTER afirmen que aquests atacs fets pretesament en nom de la democràcia atempten contra els drets humans més elementals. Per això el manifest cita diferents extractes de legislació vigent que explícitament protegeix el dret a la pràctica religiosa, com ara del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, de la Constitució espanyola, del Consell d'Europa o del Tribunal Europeu dels Drets Humans. En el document conjunt el GTER lamenta, però, que malgrat tot aquest marc jurídic, a la pràctica sovint els atacs contra la fe queden impunes: «Les lleis dels països democràtics, tot i que afirmen que hi ha límits a la llibertat d'expressió pel que fa al tema religiós (la vexació, la injúria o el discurs de l'odi), molt difícilment els tribunals emeten sentències condemnatòries per aquestes causes, perquè es busquen atenuants i eximents.» Els signants acaben el document comprometent-se a defensar el dret de tot ciutadà a practicar lliurement qualsevol religió, i que per garantir aquest dret si cal s'esgotaran totes les vies judicials que es considerin necessàries.

«Es pot dir de tot contra les religions? Les religions ho han d'aguantar tot?»

Agustí Codinach

Mural de la Fundació Migra Studium.

Campanya internacional per garantir la immunitat global davant del Covid

Gustavo Fringa Pexels

La desigualtat també es viu en el camp de la vacunació contra el Covid.

«Vacuna per a tothom»

«Vacuna per a tothom.» És el lema d'una campanya impulsada per una xarxa de moviments, organitzacions sanitàries i centres de recerca d'arreu del món per reclamar el dret universal al tractament i l'internacionalisme de les vacunes. Dit d'una altra manera, assegurar que la vacuna contra el Covid sigui accessible per a tothom, especialment per als més febles i vulnerables.

La campanya «Vacuna per a tothom» va néixer d'una idea de Joves per un Món Unit i el Moviment Polític per la Unitat, tots dos dels Focolars, durant l'esdeveniment internacional Setmana del Món Unit com a concreció del camí #DareToCare.

La presentació de la campanya va comptar amb la participació, entre d'altres, d'Alessandra Smerilli, sotssecretària del Dicasteri per al

Servei del Desenvolupament Humà Integral, que coordina el grup de treball d'Economia de la comissió vaticana Covid-19. Sor Alessandra va agrair aquesta iniciativa perquè «aquest projecte és una icona del que el Papa demana a la comissió vaticana Covid-19: treballar pel futur i fer-ho concretament. “Vacuna per a tothom” no és un projecte de caritat. Al qui es troba en més dificultat no cal donar-li engrunes, es tracta d'un deure de justícia amb les persones que més pateixen».

Segons la religiosa, «no estarem tots salvats mentre que hi hagi una persona que necessiti ser vacunada. Cal ser capaços d'estudiar vacunes que no es projectin cap a la part occidental del món i dedicar energia i innovació per desenvolupar vacunes que siguin fabricades fàcilment i transportades a qualsevol lloc del món. Els interessos

ALESSANDRA SMERILLI
 «Els interessos privats no han d'avantposar-se a la salut de cada persona en el món»

privats no han d'avantposar-se a la salut de cada persona en el món».

Aquest projecte implica organitzacions de diferents cultures i religions. Un dels participants en la presentació de la campanya va ser Yassine Lafram, president de la Unió de Comunitats Islàmiques d'Itàlia, el qual va assenyalar «que aquesta iniciativa ens dona esperança en un món millor. Em disgusten les formes de desigualtat, perquè un vacunat és un privilegiat i un no vacunat esdevé una mena de leprós. Ens juguem que un cop vacunades poblacions senceres, es repudï i es miri amb desconfiança poblacions que no han aconseguit vacunar ni un 1% de la població».

L'acte de presentació també va comptar amb la intervenció de Vinu Aram, directora de Shanti Ashram, centre internacional per al desenvolupament cultural, social i sanitari. Ella, des de l'Índia, va destacar que «tots plegats hem de lluitar contra un virus que no dis-

crimina i que afecta tothom, però que no impacta igual en tothom. Volem vacunes per a tots perquè som una família global i hem de treballar per un món en el qual viure tots plegats. Cal una ètica de la cura. Aquesta pandèmia ha d'ajudar-nos a obrir la ment».

Vaixell-hospital Papa Francesc

A més de promoure la vacunació universal, equitativa, gratuïta i ràpida, «Vacuna per a tothom» ha posat en marxa una acció per assistir les poblacions natives de l'Amazònia a través del vaixell-hospital Papa Francesc.

A la ciutat d'Óbidos (a Parà, Brasil) està en actiu des de l'agost del 2019 un vaixell que funciona com a hospital per atendre més de 1.000 comunitats disperses pel riu Amazones. El vaixell-hospital ofereix assistència a més de 700.000 persones que no poden accedir a altres formes d'atenció i que no poden desplaçar-se a hospitals.

Per això, «Vacuna per a tothom» promou una campanya de donacions perquè el vaixell-hospital arribi a les comunitats més aïllades amb vacunes, kit de Covid per a la higiene i la prevenció del virus, materials per a la protecció i l'assistència durant i després de la malaltia, i ajuda alimentària bàsica.

Edson Galego, infermer del vaixell-hospital Papa Francesc, va explicar que «hi ha pocs hospitals, pocs metges i poc personal que fa miracles. En aquest moment, la necessitat són les vacunes. L'Estat ajuda sobretot els que viuen als centres urbans, i els que viuen als marges corren el risc de ser invisibles. Seguim com petits grans de llevat en la gran massa portant esperança i treballant per la fraternitat universal».

Per a més informació i adherir-se a la campanya: www.avaccineforall.org.

Cada dia és una nova oportunitat per aprendre

Gestionant capacitats

www.emiser.es · 938 46 61 11 · emiser@emiser.es

SIGNES D'AVUI

Reformar el mapa pastoral

Existeixen diferents mirades sobre la realitat. Unes en detecten el ritme canviant. Altres en contemplen la permanència. Segurament, la realitat és una barreja intel·ligent de totes dues. Moltes vegades, almenys en els moments clau, la permanència dels valors i objectius només és possible obtenir-la a través dels canvis. La societat, en diferents àmbits culturals, espirituals, polítics, econòmics, tecnològics, ecològics, educatius, artístics, filosòfics..., ha experimentat grans transformacions. Mantenir el que existia abans sense variar el més mínim condueix a l'esclerosi. Els desajustos afloren i s'amenaça la vitalitat. L'àmbit religiós també ha d'afrontar aquesta tensió entre canvi i permanència. Les comunitats no resulten

impermeables al seu context i han de trobar fórmules per mantenir el que és essencial fent els canvis que calgui. El Concili Vaticà II ha estat una resposta eclesial en aquesta línia. La vida consagrada, les congregacions religioses, per la seva força carismàtica i la seva presència flexible al món, han afrontat la tasca de la reestructuració. S'han plantejat transformacions profundes en la seva organització i governança. Però, més enllà d'això, han buscat romandre fidels a la Paraula de Déu en el context de l'Església i al seu projecte fundacional. Existeixen

Mantenir el que és essencial fent els canvis que calgui

dues temptacions: (a) immobilitisme: no canviar res, fet que compromet la permanència, i (b) aparença: canviar-ho tot per no canviar res.

L'arxidiòcesi de Barcelona afronta una tasca tan incòmoda com vital. Des del mes de febrer, s'ha impulsat una «Proposta de remodelació d'arxiprestats i unitats de pastoral en comunitats pastorals» juntament amb una altra proposta del «mapa de comunitats pastorals». Es tracta, a més, de suscitar una gran participació. S'ha experimentat en els últims decennis variacions importants en el nombre de sacerdots i fidels. Cal prendre consciència dels desafiaments i donar-hi respostes noves amb audàcia. Són temes delicats que han de ser abordats amb realisme i esperit evangèlic.

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

FINESTRA A LA VIDA

Lliçons que ens donen els pobres

En l'esdevenir dels anys, i al costat dels més desfavorits, he rebut moltes lliçons i he après infinitat de coses que no es donen sovint en altres estaments socials. Aquesta setmana hem rebut dues d'aquestes lliçons que ens arribaven precisament d'aquells que ho passen tan malament que, per no tenir, no tenen ni sostre on viure.

Un d'ells és un jove dels que esperaven poder entrar al «Pis d'oportunitats» que, a Missatgers de la Pau Catalunya, acabem d'inaugurar amb una beca per a inserció personal i laboral. En la selecció, se'n va quedar fora perquè no els podíem escollir tots i s'atenia una sèrie de circumstàncies perquè tenien prioritat.

Quan l'endemà va arribar a la «Taula de Fraternitat», no només no va mostrar malestar per no haver estat dels escollits, sinó que

semblava que ens volgués consolar dient-nos que nos ens amoinéssim, que ja havíem fet massa per ell i que ja esperaria una altra oportunitat. En tenia prou amb l'interès que havíem mostrat per la seva situació. Quina lliçó que ens va donar!

Un altre detall de bondat i generositat va ser la d'un home dels que venen cada dia a Santa Anna a dinar. Sempre agraït, sempre amable amb tothom. Ningú diria que viu al carrer i en una gran situació de precarietat. Va perdre la feina en la crisi anterior i, per la seva edat, no va aconseguir cap més contracte. Va començar una davallada que el va apartar de la seva família i va acabar al carrer, augmentant el nombre dels sense-sostre a la nostra ciutat. Fa uns dies ens va venir a dir que deixaria d'assistir al menjador perquè donéssim la seva plaça a una altra persona.

Pensava anar-se'n a Sant Sebastià perquè li semblava que allà tindria més oportunitats de sortir de la seva situació actual. Però no se'n volia anar sense demanar-nos un favor: feia anys que s'encarregava d'un amic seu amb problemes seriosos de drogodependència i l'ajudava com podia a no recaure. La pena que tenia era no poder seguir al seu costat ajudant-lo. Ens en podríem encarregar algú de nosaltres?

Quina delicadesa d'ànima suposa pensar en l'altre quan la situació personal és tan adversa! Una veritable lliçó d'humanisme i de caritat autèntica.

Moltes vegades rebem lliçons d'aquells que ho passen molt malament

«Ens hem inventat un cristianisme sense compromís ni passió pels pobres»

**Fra Santiago Agrelo,
arquebisbe emèrit de Tànger**

«Si hem de lluitar, i hem de lluitar, no és per defensar creus de fusta, sinó perquè no hi hagi crucificats... I si això us sembla una utopia indigna de ser presa en consideració, llavors lluitem almenys perquè nosaltres no crucifiquem ningú.» Fra Santiago Agrelo escriu setmanalment en un blog (<https://vidareligiosa.es/blogs/guantedeseda>). Són textos que remouen i incomoden perquè ens enfronten als prejudicis que tenim davant els immigrants que truquen a les nostres portes. Recentment ha estat entrevistat al programa *Llevat dins la pasta*, de Ràdio Estel, promogut per la Pastoral Obrera de Catalunya.

Davant d'aquest últim episodi de crisi migratòria a Ceuta, amb una derivada diplomàtica inclosa, vostè creu que s'ha instrumentalitzat la migració com a arma de política exterior?

El que hi va haver va ser una crisi diplomàtica, una crisi política, una crisi d'interessos entre països veïns. Per fer-la pública, un país decideix no exercir la funció de gendarme de la frontera de l'altre, funció que, pagada, exerceix normalment i amb eficàcia. Així que, retirat el gendarme, la frontera

«Si penso en l'abraçada de la cooperant de Creu Roja al noi que continua bracejant contra l'angoixa, penso en la tendresa de Déu amb els seus fills»

«La realitat de la immigració va condicionar decididament el meu servei com a bisbe al Marroc, és a dir, el va omplir de sentit»

es torna permeable als que porten anys esperant una oportunitat per travessar-la. I la travessen milers de persones. La partida continua sent entre països veïns. Les fitxes amb què juguen són éssers humans: homes, dones, nens, nadons. A qui li importa que morin? Hi va haver tres morts —que s'hagi pogut saber: no en sabem ni tan sols els noms. A qui li importa que tots s'haguessin exposat a morir?: ningú en serà responsable. L'important era i és guanyar la partida. La resta són descarts, danys col·laterals, vides prescindibles. A algú caldrà recordar-li que la vida de cadascuna d'aquestes persones exposades a morir mereix almenys el mateix respecte que la de qualsevol rei o president de Govern.

Vida Nueva va publicar una portada amb l'abraçada de la cooperant de Creu Roja a un migrant i el títol «La invasió dels fills de Déu». Els comentaris en xarxes socials per part d'alguns catòlics van ser molt sagnants. Què en pensa, d'això?

Fa anys, a un amic que en un missatge em deia alarmat: «Ens envaeixen els fills d'Al·là», li vaig respondre convidant-lo a canviar el nom d'Al·là pel de Déu. Només canviant un nom, la frase deixava d'expressar alarma per deixar espai a la festa. I si penso en l'abraçada de la cooperant de Creu Roja al noi que continua bracejant contra l'angoixa, penso en la tendresa de Déu amb els seus fills, en l'amor de Déu als seus fills, en l'abraçada de Déu als seus fills, en la bondat de Déu amb els seus fills. Qui hagi embrutat aquella abraçada, ha embrutat Déu.

Quina és la realitat que es va trobar quan va arribar a Tànger?

Mai havia estat destinat al Marroc, només havia passat per allà per donar uns exercicis espirituals en alguna ocasió als religiosos. En una diòcesi esperes trobar una comunitat cristiana, però mai em va passar pel cap que tingués un significat especial la seva condició de frontera, ja que té frontera terrestre amb Espanya (Ceuta i Melilla) i marítima (el Mediterrani, l'Atlàntic i l'estret de Gibraltar). Tots espais molt complicats per a la immigració. Aquest món per a mi va ser sorprenent i curiosament desconegut. Perquè sabia que hi havia emigrants i que hi havia hagut morts a la tanca de Ceuta, però, aquest coneixement que es té des d'aquí és del tot distorsionat.

Per què?

Quan vaig tenir notícia d'aquelles morts el 2005 a la frontera de Ceuta, em va semblar normal que morissin, que estaven on no havien d'estar, que pretenien el que no havien de pretendre. Des de la meua posició, aquelles morts em van semblar normals, cosa que avui em sembla una atrocitat, una barbaritat. Només de pensar que ho vaig pensar, em sento malament.

Com el va afectar en la seva forma de viure l'Evangeli?

Vaig prendre contacte amb el

«Em fa moltíssima pena que la situació dels immigrants des que vaig arribar al Marroc el 2007 fins ara no ha fet més que empitjorar»

món de la immigració clandestina a poc a poc. La primera experiència és que a la porta del bisbat hi ha gent cada nit que truquen a la matinada per agafar torn per ser atesos per Càritas. Em sento bé quan m'he de llevar a la nit per ajudar algú, ja ho havia fet aquí a Santiago amb els transeünts. El canvi es va donar quan un matí em van trucar, vaig baixar al despatx de Càritas i vaig veure-hi un noi jove, arraulit, en posició fetal, a qui era impossible arrencar-li una paraula.

Era un silenci aterrit. Aquella imatge em va impactar moltíssim. Després quan vas de Tànger a Ceuta comences a veure'ls al llarg de l'autovia demanant, comences a comprometre't, a portar-los aliments i comença un altre món. Aquesta realitat va condicionar decididament el meu servei com a bisbe al Marroc, és a dir, el va omplir de sentit. Em vaig dedicar també, evidentment, a la comunitat cristiana, a les comunitats religioses, tan importants en aquella diòcesi, però la feina que em va preocupar i va ocupar moltíssim del meu temps van ser els emigrants.

En aquests dotze anys al capdavant de la diòcesi, va tenir oportunitat de relacionar-se amb els governs espanyol i marroquí?

No he tingut contactes directes ni amb l'un ni amb l'altre. Amb el Govern d'Espanya vaig parlar en un parell d'ocasions amb el Defensor del Poble. En la primera ocasió vaig anar a visitar-lo amb Helena Maleno. Sempre vam ser rebuts molt bé, escoltats, atesos, es van prendre l'assumpte molt seriosament, però la seva capacitat d'incidir en les decisions polítiques és molt limitada. L'informe del Defensor el Poble a propòsit dels CIE era una denúncia molt valenta, concreta i documentada, però el resultat va ser nul. Em fa moltíssima pena que la situació dels emigrants des que vaig arribar al Marroc el 2007 fins que vaig sortir-ne el 2019 i ara no ha fet més que empitjorar. Nois, dones, nens, que ja de per si s'enfronten a un camí molt difícil, la política els ha complicat més el camí i els l'ha fet més perillós, és com si estiguéssim intentant empènyer senzillament cap a la mort, treure'ns un problema de sobre.

Com a cristians, com podem lluitar contra els prejudicis respecte els immigrants?

Hi ha coses que no són a les nostres mans de fer, depenen de la política. Un aspecte fonamental és la informació: no hi ha informació correcta sobre el món de la immigració. El drama terrible de milers i milers de persones, homes, do-

Dani Villanueva

nes i nens, que acaba amb molta freqüència en la mort, és com si no existís. I mentre els mitjans de comunicació no ho facin visible, la societat viu com si això no existís. D'altra banda, quan es toquen fets que tenen a veure amb la immigració clandestina o irregular es presenten sempre d'una manera negativa per a l'immigrant. Per exemple, se subratlla una violència que manifestament els immigrants mai exerceixen, però és clar, si han d'empènyer per passar un cordó policial i tu ho presentes com una agressió a la policia, estàs fent un pèssim servei a la veritat i a la informació. Més subtil, però no menys pernicios, és el llenguatge que fem servir per designar l'immigrant, no com a home o dona que pateix, el designem amb paraules que el fan vulnerable psicològicament: diem que és un *irregular*, un *il·legal*, que és una amenaça, que asalten les nostres tanques, que ens envaeixen... És a dir, un llenguatge que criminalitza l'immigrant. I això depèn dels informadors que, si estan en contra de la immigració, fan un mal devastador perquè aixequen murs que són més difícils d'abatre que les tanques de qualsevol ciutat autònoma.

On ens hauria de portar el seguiment de l'Evangeli pel que fa als immigrants i als pobres?

Hi ha una dificultat en relació amb l'Església. En la pastoral, en la predicació, ens hem inventat un

Franciscà abans que bisbe

Se sent més còmode si ens adrecem a ell com a fra, abans que com a monsenyor. Santiago Agrelo viu actualment a Santiago de Compostel·la i és arquebisbe emèrit de Tànger. Va ser el papa Benet XVI qui li va confiar aquest servei, quan era un franciscà més, prevere i professor al bisbat d'Astorga, el 2007. A la catedral de Tànger va ser ordenat com a bisbe i pastor dels aproximadament 2.500 cristians que viuen en aquesta diòcesi marroquina. Però, sobretot, ha estat germà pròxim dels milers de persones que travessen l'Àfrica amb el desig d'arribar a Europa i que malviuen al Marroc, perseguits i maltractats, amb l'esperança de poder traslladar-se a Espanya. L'any 2019, amb 77 anys, va ser acceptada la seva renúncia per edat i actualment el cardenal arquebisbe de Rabat, Cristóbal López, és l'administrador apostòlic de Tànger.

cristianisme sense compromís ni passió pels pobres, un Evangeli que serveix per salvar-nos a nosaltres. Potser escandalitzarà alguns, però el que m'interessa és que els pobres tinguin justícia sobre la faç de la terra. Ho dic així perquè crec que el Senyor, el nostre Déu, ho sent així. I el dia que em presenti davant d'Ell, no em preguntarà si tenia moltes o poques ganes d'anar al cel, em preguntarà si vaig donar menjar al qui tenia gana, o beure al qui tenia set, i si vaig procurar un abrigo per al qui patia fred.

De fet, en un dels seus últims comentaris a l'Evangeli llegíem que «ja només m'interessa parlar de Crist i dels que pateixen».

Vaig escriure-ho l'any 2009, a Tànger, i ara ho he reutilitzat. La vida m'havia posat davant dels ulls massa coses com per llegir l'Evangeli d'una altra manera. Si els cristians llegíssim l'Evangeli com el que és, Bona Notícia per als pobres, i ens sentíssim compromesos d'aquesta manera fins a ser nosaltres *amb* i *en* Crist Jesús Bona Notícia per als pobres, fa molt de temps que no estaríem en el nivell de patiment, de drama, d'horror, que tenim en aquest moment per part de milers i milers de persones. La solució és a les nostres mans: política, informació i fe. Cadascú haurà d'assumir la seva pròpia responsabilitat.

Com ha estat aquesta aproximació a l'islam?

Tant en l'Església en àmbit general, com local, la de Tànger, la de Rabat, igual que les Esglésies cristianes al nord d'Àfrica (Algèria, Líbia o Tunísia) conviuen, no només de manera pacífica amb el món musulmà, sinó que estan ficades de tal manera en aquests països que som part del seu teixit social. Això és així perquè som allà per a ells, al servei de tots, que és una cosa que un somia per a l'Església arreu del món; lamentablement en societats com la nostra, sembla que la comunitat cristiana perd aquesta identitat de comunitat al servei dels altres. La relació que he conegut ha estat sempre de col·laboració confiada, entranyable i agraïda. Tinc passió pel món musulmà, perquè és profundament religiós, respectuós de la seva religió, i si ho ets de la teva ho ets de les altres. Una altra cosa és el fonamentalisme religiós, és d'élits que se serveixen de la religió per accedir al poder.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Creació d'una nova parròquia

Benvolguts i benvolgudes,

Avui els cristians de Segur de Calafell estan de festa. Després de més de quaranta anys d'haver-se constituït, a l'època de l'arquebisbe Josep Pont i Gol, la tinença de la Mare de Déu de l'Assumpció, dependent de la parròquia de Sant Cristòfol de Cunit, avui, en el marc d'una Eucaristia que celebraré amb tots ells, aquesta tinença es constituirà en parròquia. Les raons per a la seva creació esdevenien òbvies. La població arriba als 14.000 habitants, havent-se establert, a redós de l'església de l'Assumpció, des de fa anys, una sòlida vida eclesial que s'ha continuat enfortint últimament, malgrat les dificultats. Tal com indica el mateix Dret Canònic, «una parròquia és una determinada comunitat de fidels constituïda d'una manera estable en l'Església particular» o diocesana (CIC 515,1). Simplificant i sintetitzant, podríem dir que el factor decisiu per a la creació d'una parròquia és la consistència del grup humà que sol·licita la institució. Si la parròquia d'on s'ha de fer la segregació no s'hi oposa frontalment, la nova entitat sorgeix sense dificultat, com ha estat en el cas de Segur de Calafell. També, el Dret Canònic afirma que «pertoca únicament al bisbe diocesà erigir, suprimir o canviar les parròquies», però per a portar-ho a terme «ha

d'escoltar el Consell Presbiteral» (CIC 515,2). En el cas que ens ocupa, l'esmentat Consell, a la reunió del passat 2 de març hi va donar un dictamen favorable. Haig de dir que, personalment, em fa una especial il·lusió erigir aquesta parròquia, donat que serà la primera en la creació de la qual, com a bisbe, participaré.

Amb tot, la creació d'una parròquia no vol dir treballar isoladament en relació amb les altres parròquies o comunitats veïnes. Precisament, convé potenciar la tasca conjunta en el marc del treball que s'està portant a terme entre els preveres, religiosos i religioses, i laics i laiques del conjunt de parròquies i del mateix arxiprestat. Cada parròquia no pot esdevenir una illa isolada. No tindria cap sentit, i menys en els moments actuals.

Desitjo que a la nova parròquia de l'Assumpció que avui constituïm s'hi puguin aplegar amb il·lusió renovada «la família de Déu com una fraternitat animada en unitat» i, en comunió amb el seu rector i els altres pastors, «es reconegui i promogui sincerament la dignitat dels laics i la responsabilitat pròpia que els correspon en la missió de l'Església» (Concili Vaticà II, *Decret sobre els preveres*, 6 i 9). Prego perquè en aquesta nova parròquia, així com en les altres parròquies de l'arxidiòcesi, es faci confiança als laics i laiques

i se'ls responsabilitzi d'aquelles tasques que estan en condicions i amb possibilitats d'assumir, tenint present que la seva missió prioritària és la d'esdevenir testimonis de Jesucrist enmig de les realitats del món. Com afirmava a la carta pastoral *L'Esperit fa jove l'Església*, «pel que fa a l'anunci de la fe, les noves generacions han de viure a un nivell personal i concret aquella relació fraternal de Jesús amb els deixebles [...]». És necessari aquell context humà on la persona concreta es troba acollida i acompanyada». I després, parlava de la «proximitat», que implica —d'una banda— un «tracte freqüent i familiar, on el propi projecte de vida cristiana es comunica per contigüitat, gairebé per contagi. I, d'altra banda l'acceptació positiva de la persona, amb les seves virtuts i defectes». En aquest sentit, la parròquia, o «comunitat eclesial exerceix una veritable acció maternal» (*Decret sobre els preveres*, 9).

Demaneu, per tant, que l'Esperit Sant rejovenixi la nostra Església per mitjà de les nostres parròquies. Felicito de cor la nova comunitat parroquial de Segur de Calafell i prego perquè «esdevingui una llar de fraternitat cristiana, una llar oberta i acollidora de totes aquelles persones que vulguin apropar-s'hi i formar-ne part».

Ben vostre.

Dues festes i un sol missatge

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

L'arquitecte Antoni Gaudí acostumava a dir amb admiració: «La litúrgia ho té tot previst!» La litúrgia és certament una extraordinària mestra de la fe i de l'espiritualitat. En aquest sentit, em sembla exemplar que el calendari litúrgic actual hagi posat, en dies successius, una festa dedicada a Jesús i una de dedicada a la seva Mare. Divendres celebràvem la solemnitat del Sagrat Cor i ahir, dissabte, la memòria del Cor Immaculat de la benaurada Verge Maria.

L'Església celebra sempre la sobreabundància de l'amor de Déu Trinitat, que es dona en Crist i per l'Esperit Sant. El Pare ens dona el Fill en l'Eucaristia (*Corpus*) i a través del seu cor traspasat (*Sagrat Cor*) rebem el do i la força de l'Esperit Sant (*Pentecosta*). Són solemnitats del Senyor en què celebrem el mateix que commemorem en cada Eucaristia. Si la solemnitat del *Corpus* es relaciona amb el Dijous Sant, la del Cor de Jesús es relaciona amb el Divendres Sant, com una prolongació i contemplació dels misteris de Crist que ens salven.

Jesús ha reparat la humanitat davant Déu. L'Església s'uneix a aquesta reparació amb la fe, amb l'esperança, amb l'amor i amb les obres de caritat que procuren la justícia. No és una evasió de la realitat mitjançant pràctiques devotes; és un foc d'amor que, un cop entra en nosaltres, ens porta a lliurar la pròpia vida i a fer obres en favor dels més febles, segons ens va interpel·lant l'Esperit Sant.

Fa unes setmanes, vaig tenir el goig de reunir-me amb entitats catòliques que treballen intensament pels més

desfavorits. Les accions d'aquestes entitats són una de les expressions contemporànies de l'amor de Crist als més febles.

Voldria subratllar també que la litúrgia ens dona una bona lliçó quan l'endemà de la celebració del Sagrat Cor ens proposa recordar la del Cor Immaculat de la benaurada Verge Maria. El culte a aquesta advocació procedeix de sant Joan Eudes i va ser propagada, sobretot, per sant Lluís Maria Grignon de Montfort. Sant Antoni Maria Claret va ser un gran impulsor de la devoció al Cor de Maria i va anomenar «Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria» la congregació que va fundar a Vic l'any 1849. Fa unes dècades, el papa sant Joan Pau II va escollir les paraules *Totus tuus* com a lema episcopal. Aquestes paraules pertanyen a la consagració al Cor de Maria: «Tot teu soc, i tot el meu és teu. En tot allò meu t'acullo. Dona'm el teu cor, Maria.»

Les celebracions del Sagrat Cor de Jesús i del Cor de Maria recorden que l'Església viu de l'amor del Déu Trinitat i que ha de tenir un cor maternal envers tots i, especialment, envers els vulnerables. Precisament, sant Joan XXIII va titular *Mater et magistra* («Mare i mestra») una de les seves encíclics sobre la missió social de l'Església. I sant Pau VI va oferir a Maria el nou títol de *Mare de l'Església*.

Benvolguts germans i germanes, acabem demanant la intercessió de la Mare de Déu: «Santa Maria, Mare de Déu i mare nostra, ens acollim a la teva protecció, deslliura'ns de qualsevol perill, oh Verge gloriosa i beneïda.»

COMENTARI DE LA PARAULA

Jesús preferí comparar el Regne de Déu amb un gra de mostassa... i no amb un cedre altiu del Líban

GLÒRIA MONÉS

Després d'exposar-nos i explicar-nos la paràbola del sembrador sobre la manera com hem d'escoltar el missatge (Mc 4,3-20), Marc ens proposa avui en dues succintes paràboles la manera com Jesús entenia que s'havia de verificar el Regne de Déu. La seva brevetat contrasta amb la llargària de la paràbola del sembrador de la qual se'n serví a manera de prolegòmens. La paràbola de la llavor que creix tota sola, «com si un home tirés una llavor a la terra», desprenent-se'n d'ella, desmitifica el nostre afany de sembrar, tan exacerbant amb les noves tecnologies. És la terra, i no l'home, la que té la força per desplegar el llarg procés de creixement. Això sí, hom ha d'estar vetllant perquè quan arribi el moment de la sega no es malmetin els fruits: «de seguida envia la falç», com qui «envia» gent preparada perquè recullin els fruits tan necessaris per als qui han estat desposseïts de la terra per aquells que tot ho acumulen. La segona paràbola, precedida de dues preguntes, dona temps que l'auditori repassi la història d'Israel

i s'adoni que, en comptes del cedre altiu del Líban, que el Senyor va esqueixar i va plantar «al cim d'una gran muntanya, a l'excelsa muntanya d'Israel» (Ez 17,22-23 LXX), Jesús parangona el Regne de Déu a un gra de mostassa, «que quan se sembla a la terra és la més petita de totes les llavors que hi ha a la terra». En contrast amb l'altivesa del «cedre majestuós, sota el qual s'ajocaran tota mena de feres i reposaran sota la seva ombra tota mena d'ocells», sota l'ombra de l'arbre de mostassa tan sols hi «acampan els ocells del cel», les persones lliures, i ja no les feres. Ben aviat no ens va interessar aquesta paràbola i hem adoptat el llenguatge dels poderosos de la terra, amb els seus símbols basilicals i estructures piramidals. Jesús, però, continua exposant-nos el missatge «amb moltes paràboles semblants»; «en privat, en canvi, les explicava als seus deixebles», als qui fossin «capaços d'escoltar».

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

Què diu exactament el Talmud sobre la figura de Jesús?

El Talmud recull tota la legislació i tradició oral, que va començar-se a posar per escrit després de la destrucció del temple de Jerusalem (segle III-V dC).

La figura de Jesús hi apareix mencionada, però cal dir que no tots els estudiosos es posen d'acord a identificar els textos on s'hi fa referència. Alguns tan sols accepten les referències directes on es parla de *Yeshu* i d'altres inclouen també el que consideren que són pseudònims que veladament el referencien. Això és fruit en part de la censura que el text talmúdic va patir a partir del segle XIII. Els fragments amb una referència més directa critiquen la figura de Jesús com algú que ha pecat i que ha contribuït que altres pequessin, en alterar la interpretació de la Torà, ressaltant-ne la idolatria i arribant a expressar que està condemnat a l'infern. Però, alhora també posen en relleu la figura de Jesús com a jueu, rabí i guaridor. En certa manera, es tracta de contra-narratives als relats del NT que el parodien.

No es pot oblidar que la redacció del Talmud coincideix amb el cristianisme primerenc, i per tant en un moment de controvèrsia entre sinagoga i església, a la qual considera com una secta més del judaisme. A més, la destrucció del Temple i la persecució de les primeres comunitats cristianes, coincideix amb l'expulsió dels jueus de Jerusalem, i un canvi de tractes amb l'Imperi Romà que en dificulten les relacions. De la mateixa manera que el NT reconeix l'origen jueu de Jesús, aquest també és reconegut en el Talmud; la diferència rau a considerar que Jesús i els seus seguidors han trencat amb la tradició jueva, en reconèixer en ell el Messies, el Fill de Déu.

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge XI de durant l'any

Lectura primera

Ez 17,22-24

Jo faig créixer l'arbre menut

Lectura de la profecia d'Ezequiel:

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Soc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

Al·leluia

La llavor és la paraula de Déu, el sembrador és el Crist; tothom qui el troba viurà per sempre

Salm responsorial

91

És bo de lloar l'Altíssim,
de cantar al vostre nom, Senyor,
de proclamar al matí el
vostre amor,
i de nit la vostra fidelitat.

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

Els justos creixeran com les
palmeres,
es faran grans com els cedres
del Líban;
plantats a la casa del Senyor
creixeran als atris del
nostre Déu. *R.*

Encara donaran fruit a la vellesa,
continuaran plens d'ufana
i de vigor,
per proclamar que el Senyor
és recte,
que la meua Roca no coneix
la injustícia. *R.*

Lectura segona

2Co 5,6-10

*Tant ara que som en el cos, com quan
en sortirem, no ambicionem res més
que ser plaents al Senyor*

Lectura de la segona carta de sant
Pau als cristians de Corint:

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

Evangelí

Mc 4,26-34

*La més petita de les llavors acaba
més gran que totes les hortalisses*

Lectura de l'evangelí segons sant
Marc:

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembla el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues.

Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

Juny

13. DIUMENGE

Diumenge XI de durant l'any, Blanc. Lectures: Ezequiel 17,22-24 / Salm 91 / 2 Corintis 5,6-10 / Marc 4,26-34
SANTORAL: Antoni de Pàdua, prev.; Aquil·lina, vg.; Aventí, mr.; Fandila, prev.

14. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 6,1-10 / Salm 97 / Mateu 5,38-42
SANTORAL: Digna, vg. i mr.; Eliseu, prof.

15. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 8,1-9 / Salm 145 / Mateu 5,43-48. O bé: *Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (ML), Blanc.*
SANTORAL: Benilde, mr.; Bernat d'Aosta, prev.; Germana Cousin, vg.

16. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 9,6-11 / Salm 111 / Mateu 6,1-6.16-18
SANTORAL: Ferriol, prev. i mr.; Ilpiddi, mr.; Quirze i Julita, mr.

17. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 11,1-11 / Salm 110 / Mateu 6,7-15
SANTORAL: Emília Vialar, rel. i fund.; Gregori Barbarigo, b.; beat Pau Buralls, b.

18. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 11,18.21b-30 / Salm 33 / Mateu 6,19-23
SANTORAL: Ciríac i Paula, mr.; Marc i Marcel·lià, mr.; Marina, vg. i mr.

19. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 12,1-10 / Salm 33 / Mateu 6,24-34. O bé: *Sant Romuald (ML), Blanc.*
SANTORAL: Aurora, vg. i mr.; Gervasi i Protasi, mr.; Juliana Falconieri, rel.

El Sant 19 JUNY

Sant Romuald

Al llarg dels segles XI i XII van aparèixer ordes monàstics nous que buscaven una vida comunitària més austera. Alguns d'ells tenien un caràcter semieremític, com ara la Cartoixa o la Camaldula. Aquesta darrera va ser fundada per sant Romuald (c. 950 – 1027).

Pertanyent a una família noble de Ravenna, al nord d'Itàlia, de jove va veure com el seu pare matava un altre home en un duel. Arran d'aquesta experiència, Romuald es va fer monjo benedictí. Va estar a diversos monestirs, entre ells Sant Miquel de Cuixà. Però cercant una vida més pobra i solitària, l'any 1012 va acabar fundant a Camaldoli, al centre d'Itàlia, una comunitat monàstica que combinava el caràcter cenobític i l'eremític. Amb aquesta singularitat, el nou orde va saber respondre a les necessitats espirituals de l'època, de manera que les vocacions van ser abundants i ràpidament es van obrir nous monestirs camaldulencs. Sant Romuald va ser canonitzat per Gregori XIII l'any 1582.

Oir missa

EMILI VILLEGAS ARTACHO
Delegat diocesà de Pastoral
Sacramental i Litúrgia d'Urgell
mossenemili@gmail.com

En la història de l'Església, s'ha registrat, en més d'una ocasió, la temptació de practicar un cristianisme intimista. Només cal fer una mica de recerca per veure tot el ventall de possibilitats que ens ofereix el nostre món digital sumades a les pràctiques rituals més conegudes de la nostra fe. L'última tendència ha arribat per culpa de la crisi sanitària que estem vivint i que ha confinat espiritualment molts fidels que encara no han tornat a l'església per celebrar la fe amb la comunitat parroquial.

Aquesta temptació no la trobem només avui. Durant molts segles els fidels es van veure amb la necessitat de cercar altres fonts que nodrissin la seva espiritualitat tot i participar assíduament en els ritus, especialment la missa dominical. Es veien amb la necessitat de cercar altres dolls que alimentessin la seva fe i la seva vida espiritual perquè no sabien què es realitzava durant l'Eucaristia i la importància que tenia que ells hi fossin presents.

El papa Francesc el passat mes de febrer va dedicar una de les seves catequesis a l'oració litúrgica i ens va recordar que la missa no pot ser només «escoltada». Aquesta no és una expressió precisa i malauradament és massa habitual en alguns dels nostres contextos celebratius. Encara són molts els fidels que per anar a missa fan servir

l'expressió: «Vaig a oir missa.» De fet, aquesta és encara una de les entrades del diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans a la veu *oir*: assistir-hi i prestar-hi atenció. Però com diu el Sant Pare, la missa no pot ser només escoltada com si nosaltres fóssim espectadors de quelcom que es realitza sense involucrar-nos-hi.

L'oració del cristià fa pròpia la presència sacramental de Jesús. Allò que és extern a nosaltres es converteix en part de nosaltres. El gest més natural i evident d'aquesta realitat és menjar. És per això que la constitució *Sacrosanctum concilium* va insistir en la participació activa dels fidels en virtut del sacerdoci que tots hem adquirit des del dia del nostre baptisme.

Perquè és amb aquest sacerdoci que la vida està cridada a convertir-se en culte a Déu, però això no pot succeir sense l'oració litúrgica i asseguts al sofà davant d'un televisor. Deixem aquests mitjans per a les persones grans i els malalts que no poden sortir de casa. I com diu el papa Francesc, que quan anem a missa ens ajudin aquests pensaments: «Vaig a pregar en comunitat, vaig a pregar amb Crist que està present.» Perquè aquesta no és ni una idea ni una forma de parlar. En la litúrgia Crist està present i en la litúrgia cadascú de nosaltres preguem amb Ell.

Restauració de les pintures del santuari de la Salut

REDACCIÓ
Sabadell

Ara fa setanta-cinc anys que el pintor Antoni Vila Arrufat va realitzar per a l'absis del santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell, patrona de la diòcesi de Terrassa, unes pintures al fresc. El pas del temps i un vernís que s'hi havia aplicat van ser els causants del seu deteriorament.

Fa quatre mesos que, gràcies a la col·laboració del bisbat de Terrassa, entitats públiques i privades i nombroses donacions de particulars, ha estat possible que es pogués restaurar aquest patrimoni tan important per a la ciutat i per a tot Catalunya.

El dilluns 10 de maig, durant l'aplec de la Mare de Déu de la Salut, va tenir lloc la inauguració de la restauració d'aquestes pintures, a càrrec de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, arquebisbe electe de Sevilla i administrador diocesà de Terrassa.

Fecunda trajectòria

Antoni Vila Arrufat va néixer a Sabadell el 1894 i era fill del també pintor Joan Vila Cinca. Del 1949 al 1958 va ser catedràtic de gravat a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi, a Barcelona.

Al llarg de la seva fecunda trajectòria professional, es va dedicar sobretot a la pintura mural, especialment amb temes religiosos. Notables exemples els tenim en l'esmentat santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell o l'altar del Santíssim a l'església de la Trinitat, a Vilafranca del Penedès.

El Museu Nacional d'Art de Catalunya, a Barcelona, disposa de diverses obres de l'artista, com també la Fundació Palau, de Caldes d'Estrac, el Museu d'Art Contemporani de Barcelona o el Museu d'Art de Sabadell. L'any 1983 va rebre la Creu de Sant Jordi, de la Generalitat de Catalunya. Antoni Vila Arrufat va morir a Barcelona el 18 de setembre del 1989.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE
DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

La Trinitat

Com plantejar el misteri de la Santíssima Trinitat sense caure en raonaments incomprensibles?

La Santíssima Trinitat, la revelació de Déu en la seva vida íntima, no és un absurd, ni raonaments aliens a la realitat, sinó que és quelcom ben determinant per a la nostra vida. No hi ha res que tingui tant poder per configurar un estil de vida com la comprensió que tinguem de Déu. En la història i actualment tenim prou exemples de com es comporten els creients segons la idea que tenen de Déu. Des de la fe cristiana, afirmem que la Santíssima Trinitat és do, pura condescendència de Déu que se'ns ha donat a conèixer en la seva vida mateixa. Com plantejar-ho? Des del dinamisme de l'amor i segons l'ensenyament de Jesucrist. Déu és amor, des de tota l'eternitat, ja que en Ell tot és etern. El Pare s'ofereix eternament al Fill i l'amor recíproc de tots dos és l'Esperit Sant. Déu ens crea a imatge i semblança seva i això suposa que la nostra vocació és l'amor. Un misteri és quelcom que no podem racionalitzar del tot, però no suposa que no puguem saber-ne res. El Pare ha enviat el seu Fill al món, fet home, perquè ens revelés el Pare i l'Esperit Sant. Jesús no fa discursos incomprensibles. Ens parla del Pare, del seu amor i misericòrdia; es presenta a si mateix com el Fill i ens promet l'Esperit Sant. Constitueix la seva Església com una icona de la Trinitat perquè els vincles de l'amor ens uneixin estretament. Crec que la millor comprensió de la Santíssima Trinitat és viure conforme a aquest misteri de vida i amor. Els sants són els millors mestres. En la humilitat, en la pregària i contemplació i en la caritat són els millors hermeneutes de Déu. Observeu els monjos inclinar-se profundament quan pregunten la doxologia. Pel que fa a la bona pràctica moral, no oblideu que brolla de l'amor, plenitud de la llei i do de Déu. No podem reduir l'experiència cristiana a una praxi ètica. Empobrirem la vida cristiana i perdriem el Crist i el que ens ha revelat.

PER ENVIAR CONSULTES AL DR. MATEO:
elconsultori@hotmail.com
Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Deu claus per a la felicitat

L'any 2014, el Papa va rebre vuit compatriotes argentins. Un d'ells era el periodista Pablo Calvo, que li va preguntar: «Vostè que és tècnic químic, a més de Papa, em podria dir quina és la fórmula de la felicitat?» El Sant Pare va riure amb ganes i li va oferir un decàleg de claus i receptes. És senzill i molt pràctic.

1. Viu i deixa viure. Aquí els romans tenen una dita que podríem prendre com un fil per aplicar la fórmula que diu: «Camina endavant i deixa que la gent vagi endavant.»
2. Lliura't als altres: si hom s'estanca corre el risc de ser egoista. I l'aigua estancada és la primera que es corromp.
3. Comparteix els diumenges amb la família: «El diumenge és per a la família.»
4. Ajuda els joves a aconseguir una feina: «Cal ser creatius amb aquesta franja. Si falten oportunitats cauen en la droga. El nombre de suïcidis és molt alt entre els joves sense feina.»
5. Juga amb els nois i noies. És difícil però cal fer-ho.
6. Tingues cura de la naturalesa. Sens dubte, és un dels grans desafiaments.
7. Oblida't ràpidament del que és negatiu. La necessitat de parlar dels altres indica una baixa autoestima. I és que jo em sento tan baix que, en comptes de pujar, «baixo a l'altre».
8. Respecta qui pensa diferent: «L'Església creix per atracció, no per proselitisme.»
9. Busca activament la pau: «La guerra destrueix, la pau construeix.»
10. Ens hem de moure sempre amb humilitat i benevolència

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

A Narcís Comadira

Felicitats al poeta, dramaturg i pintor Narcís Comadira pel merescudíssim Premi Nacional de Cultura.

Com destaca el mateix jurat, voldria posar de manifest la confluència de la transmissió del coneixement, el poder transformador de la cultura i el compromís territorial. Eixos vertebradors d'un personatge que he tingut l'honor i el privilegi de conèixer personalment, així com d'anar a classes de pintura amb ell a la nostra estimada Girona.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Deportació d'immigrants

Pocs temes hi ha a les pàgines de la premsa o als telenotícies tan delicats i penosos com l'obstinació de retornar els deportats als seus països. Crec que no deixa indiferent ningú.

Comprenc que la política d'Occident és posar portes, però em sembla dolorós. Que una persona que s'ha deixat la vida a la pastera o als filats de Ceuta, després d'un temps retinguda, sigui retornada a casa, em sembla terrible. També és cert que, generalment, no tenim ni idea dels motius pels quals aquest home, aquesta dona, o aquest jove s'han arriscat a venir.

Coneixem moltes històries. Hi ha llibres de gran interès com *Correr para vivir*, que ens expliquen la tragèdia d'un noi de deu anys, Lopez Lomong.

De vegades, darrere d'un noi que salta la tanca de Ceuta hi volem veure un malvat, un aturat que busca una vida millor, un llest que

busca diners. En el cas de Lopez Lomong, som davant d'una família que viu en un poblat del Sudan del Sud, enmig de la selva. Tota la família viu a la mateixa barraca, però això és normal. Els diumenges hi arriba un sacerdot que organitza, a l'aire lliure, una missa per a tota aquella gent, que són catòlics fervents.

DOMINGO MARTÍNEZ MADRID
Burgos

Defensar la vida: un delictes

Fa anys que el moviment Provida treballa per defensar i protegir la vida en el seu estat més vulnerable que és la del no-nascut.

Ara sembla que es vol penalitzar la tasca dels voluntaris que, sense ànim de lucre, ofereixen informació, una possible ajuda econòmica a les mares en situació desesperada pel seu embaràs, i que pregunten al carrer calladament i pacíficament davant de les clíniques abortives. Aquest és el «delictes» del qual se'ls acusa i per a la qual cosa el PSOE ha fet una proposició de llei perquè siguin castigats amb penes d'1 a 3 anys de presó i fins a 80 dies de treballs per a la comunitat.

No hi ha assetjament que coaccioni la llibertat de les dones, ni manifestacions exaltades que poden alterar l'ordre públic. Però, a aquests voluntaris, se'ls tractaria com a delinqüents, terroristes o esvalotadors.

Quan arreu del món es lluita per abolir la pena de mort, al nostre país es lluita en contra dels que defensen la vida. Sens dubte, una estranya paradoxa.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Neix la col·lecció Biblioteca de Pensament Contemporani, de Fragmenta Editorial

Veus insignes del nostre temps

MAC
Barcelona

Ha nascut la col·lecció Biblioteca de Pensament Contemporani, de Fragmenta Editorial, amb el propòsit d'aplegar obres representatives de pensadors rellevants del segle XX ençà. «Una col·lecció, treballada amb la màxima cura en tots els aspectes, al servei del lector català», va afirmar Ignasi Moreta, director literari i editor de Fragmenta, a l'acte de presentació d'aquest nou esdeveniment cultural, que va tenir lloc el dimarts 4 de maig per videoconferència.

«Amb la tria de cada llibre, volem oferir una eficaç porta d'entrada al pensament del seu autor. Es tracta, en definitiva, d'afrontar els grans temes de la contemporaneïtat gràcies a les veus més influents del pensament contemporani», va posar en relleu Joan-Carles Mèlich, professor de Filosofia de l'Educació a la Universitat Autònoma de Barcelona i autor de diversos llibres a Fragmenta, que s'encarrega de dirigir la col·lecció.

La gravetat i la gràcia, de Simone Weil; *El sagrat*, de Rudolf Otto, i *Veig Satanàs caure com el llamp*, de René Girard, són els tres primers títols de la Biblioteca de Pensament Contemporani. La previsió de Fragmenta Editorial és publicar-ne, com a mínim, quatre volums a l'any. Entre els projectes immediats hi ha obres de Sigmund Freud, Vladimir Jankélévitch, Simone de Beauvoir, Gilbert Durand, George Steiner i Adriana Cavarero.

Col·lecció interdisciplinària

El Dr. Mèlich va explicar que «no és una col·lecció disciplinària, sinó interdisciplinària, amb la inclusió de filòsofs, antropòlegs, psicòlegs, sociòlegs, teòrics de la literatura, teòrics del feminisme... Són autors que, indubtablement, han marcat un abans i un després». I va afegir: «Vaig defensar que en el nom de la col·lecció hi aparegués la paraula

biblioteca. Les biblioteques són, per definició, híbrides, i aquest és un tret característic de la nostra col·lecció.»

«N'hi haurà que pensaran —va posar de manifest Joan-Carles Mèlich— que són llibres “menors”, però, en el fons, no ho són tant, atès que permeten conèixer a la perfecció el pensament del seu autor. Per exemple, l'obra més important de René Girard és *La violència i el sagrat*, però no és una porta d'entrada fàcil per endinsar-se en el seu pensament. Per això, hem decidit publicar *Veig Satanàs caure com el llamp*, una obra que possibilita que qualsevol persona pugui entendre'l completament.»

«Fem una reivindicació molt agosarada del que és l'assaig en llengua catalana. A la Biblioteca de Pensament Contemporani, el lector hi trobarà grans autors que no s'han traduït mai al català, o bé que es van traduir fa molts anys i els llibres no s'han reeditat», va comentar Ignasi Moreta. D'altra banda, l'editor va ressaltar la importància de la tra-

IGNASI MORETA
«Una col·lecció, treballada amb la màxima cura en tots els aspectes, al servei del lector català»

ducció i va especificar les qualitats que ha de tenir un bon traductor en aquesta nova col·lecció: «Dominar la llengua d'origen, dominar la llengua catalana i estar familiaritzat amb la matèria que ha de traduir.»

Tres primers volums

La gravetat i la gràcia recull els fragments procedents dels quaderns manuscrits de Simone Weil —segons la tria feta per l'escriptor Gustave Thibon, que en signa el prefaci— i constitueix encara avui la via d'entrada al pensament ric, fecund i paradoxal de la filòsofa francesa.

Pau Matheu, graduat en Filosofia per la Universitat de Barcelona, que està enllestit la seva tesi doctoral sobre l'evolució del pensament polític de Simone Weil, n'ha fet la traducció del francès i la presentació. «Aquest llibre, publicat pòstumament, el 1947, ens convida a reflexionar amb la companyia sempre enriquidora de Simone Weil», va dir Matheu a l'acte de presentació.

JOAN-CARLES MÈLICH
«Amb la tria de cada llibre, volem oferir una eficaç porta d'entrada al pensament del seu autor»

El segon volum és *El sagrat. Sobre els trets racionals i irracionals de la idea del diví*, del filòsof, historiadore de les religions i teòleg protestant Rudolf Otto. L'autor es proposa aclarir l'experiència del sagrat, lluny de l'argot teològic, deixant de banda les claredats parcials de les racionalitzacions, per crear un llenguatge més ajustat a la vivència religiosa, universal i concreta alhora.

Aquest volum també ens mostra, com diu a la introducció l'escriptor i hel·lenista Raül Garrigasait, que també ha traduït el llibre de l'alemany, «un camí per reconnectar la nostra experiència amb l'herència cultural que hem rebut». L'obra va veure la llum el 1917, una època, segons Garrigasait, «en què hi havia una forta necessitat de reformular el patrimoni europeu occidental (polític, artístic, social, religiós...)».

Veig Satanàs caure com el llamp, de René Girard, és la primera obra d'aquest filòsof francès, antropòleg i teòric de la literatura que es publica en català. El llibre constitueix l'aplicació pràctica més reeixida de la teoria mimètica, la gran aportació teòrica de Girard sobre la necessitat que han mostrat totes les societats de designar un boc expiatori contra el qual es desferma la violència.

En paraules de René Girard, «els relats mítics representen les víctimes de la violència com a culpables. Els relats bíblics i evangèlics representen aquestes mateixes víctimes com a innocents». El filòsof i dinamitzador cultural Víctor Pérez i Flores n'ha fet la introducció, i la traducció del francès ha anat a càrrec de Mayka Lahoz.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

REDACCIÓ
Vic

El Museu Episcopal de Vic treballa per potenciar la seva programació cultural i educativa amb una oferta innovadora

Referent de l'art medieval a Catalunya

El Museu Episcopal de Vic (MEV) vol liderar el relat sobre l'art medieval a Catalunya, tot exercint una posició capdavantera entre els museus amb col·leccions d'art medieval del país i d'Europa. Aquest és un dels reptes que el MEV es planteja en el seu Pla Estratègic 2030, que es va presentar el dijous 20 de maig.

El MEV, que continuarà treballant per adaptar-se a la nova realitat del segle XXI, anhela obrir-se a la ciutat i al país a través d'entitats o col·lectius. Així mateix, fomentarà les accions de promoció turística de Vic i durà a terme una clara aposta per les eines digitals.

El director del MEV, Josep Maria Riba, va assegurar que tenir un museu de referència mundial requerirà d'un «esforç de posicionament i econòmic» per part de les institucions que formen part de la Junta del Museu.

El Pla Estratègic 2030 té com a objectiu potenciar el relat i les col·leccions de l'edat mitjana amb nous continguts que posin en valor les magnífiques

obres d'estil romànic i gòtic, que ja han esdevingut un referent arreu del món. Entre les accions que vol reforçar hi ha el treball en xarxa amb altres museus d'art medieval i prosseguir amb la producció d'exposicions temporals.

El museu també fa una aposta digital amb projectes com «MEV: l'art medieval més digital», que pretén reforçar la dimensió virtual del museu per acostar-la a nous públics.

Un dels reptes per als propers anys és convertir-se en un veritable museu social obert a públics diversos, participatiu i amb fort impacte social. El propòsit és potenciar la programació cultural i educativa amb una oferta innovadora que ajudi a ampliar el segment d'usuaris i «arribar a aquells que no acostumen a visitar els museus», segons va explicar el seu director.

Josep Maria Riba considera que cal «un museu compromès i responsable amb la societat i l'entorn». Per

això, en el full de ruta del MEV s'ha plantejat treballar amb diferents públics per ampliar-ne la quantitat i diversitat, fent del museu un espai de connexió social. També es vol ampliar la base de suport social de la institució i la connexió amb el teixit empresarial.

La reobertura després dels mesos de confinament, com a conseqüència de la pandèmia, vol utilitzar-se com a punt d'inflexió en aquesta nova etapa del MEV.

El MEV conserva una excepcional col·lecció d'obres mestres de pintura i escultura.

© Museu Episcopal de Vic

14

LES FAMÍLIES AMB NECESSITATS ESPECIALS requereixen el suport de la societat i de l'Església

Per completar el panorama global de la 'realitat de les famílies' descrit fins aquí, Francesc ha volgut referir-se a algunes famílies que es troben en situacions concretes que sovint són ignorades.

En aquest cas, les ha definit com a **«famílies amb necessitats especials»**, i n'ha recordat quatre casos concrets: les famílies amb fills discapacitats, les famílies emigrants, les famílies amb membres ancians que requereixen un ajut constant i les famílies que viuen en la misèria i amb grans limitacions.

La qüestió és aquesta: les comunitats cristianes, quin ajut poden prestar a aquestes famílies?

- *Les famílies amb persones discapacitades i les famílies que s'han vist obligades a emigrar.*

«Els Pares sinodals també van dedicar una atenció especial a les famílies amb necessitats especials, sobretot quan una discapacitat pot posar en risc l'equilibri de la família i els seus desitjos i expectatives.

Les famílies que accepten amb amor la difícil prova d'un fill discapacitat mereixen la nostra més profunda admiració.

Aquestes famílies donen a l'Església i a la societat un valuós testimoni de fidelitat al do de la vida. En aquestes situacions, amb l'ajut de la comunitat cristiana la família afectada podrà descobrir noves maneres d'actuar, noves formes de comprendre i de solidaritzar-se amb els altres, acollint i tenint cura del misteri de la fragilitat de la vida humana. Les persones amb discapacitat són un do per a la família i una oportunitat per créixer en l'amor, en l'ajut recíproc i en la unitat.

Vull subratllar que la dedicació i la preocupació mostrades als emigrants i a les persones discapacitades són un signe de l'Esperit. Perquè ambdues situacions són paradigmàtiques: serveixen per mostrar el nostre compromís en l'acolliment misericordiós dels més vulnerables de les nostres comunitats» (AL 47).

- *Les famílies amb membres ancians que necessiten un ajut constant per part dels seus familiars més propers.*

«En les societats altament industrialitzades, en les quals el nombre de persones grans augmenta, mentre la taxa de natalitat minva, els ancians corren el risc de ser considerats un pes. D'altra banda, les cures que requereixen sovint suposen una dura prova per als seus éssers estimats.

La cura i la preocupació per la fase conclusiva de la vida són encara més necessàries avui, perquè la societat contemporània tendeix a esborrar les empremtes de la mort. De vegades els ancians més vulnerables i dependents són injustament explotats amb finalitats lucratives.

No obstant això, moltes famílies ens mostren que és possible afrontar els últims anys de la vida valorant la importància del sentit del deure i la participació en el misteri pasqual de Crist.

D'altra banda, l'eutanàsia i el suïcidi assistit són amenaces molt greus per a les famílies arreu del món. La seva pràctica és legal en molts Estats. L'Església s'oposa fermament a aquestes pràctiques, i sent el deure d'ajudar les famílies que tenen cura dels seus membres ancians i malalts» (AL 48).

- *Les famílies que viuen en la misèria i amb grans limitacions, de tal manera que elles soles no poden valer-se.*

«Sovint els problemes que les llars pobres han d'afrontar són horribles. Un exemple. Si, pel motiu que sigui, una dona ha de criar sola el seu fill, i el treball l'obliga a deixar-lo sol a casa, l'infant creix en un abandonament que l'exposa a tot tipus de riscos; la seva maduració personal queda compromesa.

En aquestes situacions d'autèntica necessitat, l'Església s'ha de comprometre a mostrar comprensió, suport i acceptació, evitant d'imposar directament una sèrie de normes que provoquen que les persones se sentin jutjades i abandonades precisament per la mateixa Mare que és cridada a mostrar a tot-hom la misericòrdia de Déu.

En comptes d'oferir el poder sanador de la gràcia i la llum del missatge de l'Evangeli, alguns tendeixen a 'adoctrinar', convertint aquest missatge en pedres que llancen contra els altres sense cap compassió» (AL 49).

Avui dia molt poques famílies estan en condicions d'assegurar que mai no es trobaran en situacions semblants i que mai no requeriran l'ajut d'altres persones.

- Coneixes de prop alguna família que es trobi en una situació semblant a les descrites pel papa Francesc? Quins sentiments desperta en el teu cor?
- Estàs en condicions de donar-li un cop de mà per tal d'ajudar-la a afrontar aquesta situació? Penses fer-ho?

En els darrers anys ha augmentat la producció de CO₂ com a conseqüència dels focs als nostres boscos.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Cal preservar d'incendis els boscos de la Terra!

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Tothom sap la importància que té per a la supervivència de la humanitat (i de tots els vivents terrestres) l'existència de boscos al nostre planeta. Aquests vegetals, amb la seva funció clorofil·lica, ens purifiquen l'aire que respirem. Les combustions i la respiració contamine l'atmosfera que ens envolta, però són els vegetals, i els arbres boscosos sobretot, els que ens restauren l'ordre, fent desaparèixer l'anhidrid carbònic (CO₂) que hi hem introduït, ja que constitueix un ingredient de la seva alimentació. Així es produeix un equilibri que cal tenir en compte de mantenir. S'ha dit, i amb raó, que les grans selves (com la de l'Amazones, per exemple) i els boscos en general són els pulmons del planeta. A la que deixin d'actuar, la Terra s'ofegarà i perdrà la vida.

Per això és tan important que els boscos es mantinguin en el seu punt. Però no és fins ara que sembla que ens hem començat a adonar d'aquesta necessitat. I podem dir que encara hi ha gent (i governs!) que no n'ha pres consciència. Ara bé, avui dia ens trobem que el CO₂ que hi ha a l'aire està augmentant i contribuint a l'escalfament climàtic, a més de contaminar. S'ha trencat

l'equilibri que dèiem! Què ha passat? Que ha augmentat la producció de CO₂ amb focs provocats i combustions industrials i, alhora, està minvant l'acció benefactora dels boscos a causa dels grans incendis que s'hi produeixen. El motiu d'escriure-us això ha estat l'haver-me trobat amb un article que parlava precisament dels incendis de boscos que s'han produït últimament. L'estadística feta per les entitats Global Forest Watch i World Resources Institute diu que durant l'any 2019 es van cremar 24,2 milions d'hectàrees de bosc, que equival a dir que cada sis segons es va perdre una extensió de bosc com la d'un camp de futbol! Sí que va ser un any de molts incendis i ho recordareu, però segur que, com jo mateix, no us imaginàveu un desastre tan gran. Del Brasil ens diuen que l'incendi que hi va haver a l'Amazones va cremar 1.361.000 hectàrees.

Què hi direm, nosaltres? Que val la pena saber tot això i tenir-ho en compte quan calgui.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

Dins dels sacerdots lletraferits del segle XX, el canonge Felip Pitxot i Colomer destaca tant pels seus escrits teològics, com per les diverses biografies que va publicar de personatges dels quals en tenim poques notícies, fora del seu testimoni.

Osonenc, va néixer, viure i morir a Vic i poc es va apartar dels límits de la Plana. Nascut el 1878, va estudiar als seminaris de Tarragona i de Vic. Va ser ordenat prevere el 1901. Llicenciat el 1902, des del 1903 va ser professor del Seminari vigatà, institució a la qual va pertànyer tota la vida. El setembre del 1913 va ser-ne nomenat catedràtic.

Dins del Seminari i segons les èpoques, va ensenyar Teologia, Metafísica, Història de la filosofia i Patrologia, en diversos graus i especialitzacions. També acudia com a examinador de llatí a altres poblacions del bisbat per valorar els alumnes d'aquesta assignatura. Després del parèntesi de la guerra, va continuar ensenyant, però va ser el 1942 quan l'anomenaren canonge de la catedral de Vic.

El 1929, i des de la premsa local, va protestar i va promoure que les autoritats instessin el govern a demanar la concessió d'un institut d'ensenyament de batxillerat elemental per a la població, tot denunciant que si fins

aleshores no el tenien era per no haver instat per a la seva instal·lació.

És del temps de la postguerra quan van aparèixer les seves obres biogràfiques. El 1941 apareixia la seva biografia del Dr. Joan Collell i Cuatrecasas, un humil prevere, vicari de Muntanyola i fundador de les serventes del Sagrat Cor de Jesús, avui declarat venerable.

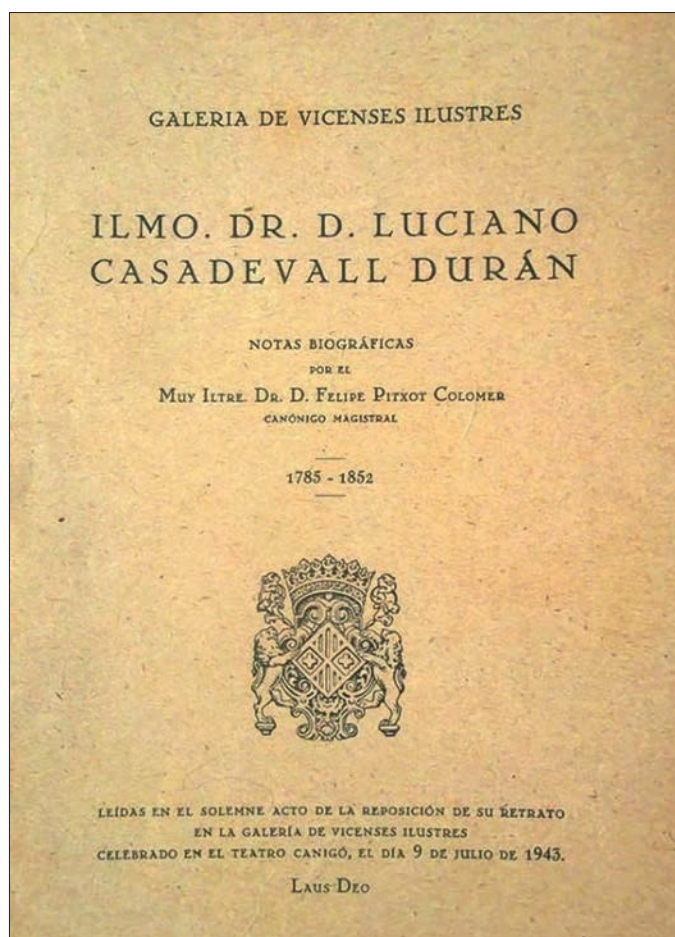
El 1941 també es va publicar la biografia de Josep Soldevila Grieria, assassinat amb dues persones més al Coll de Malla, prop de Vic, el 13 d'agost del 1936. Soldevila era un treballador, catòlic i militant en el carlisme.

I el 1943 la del vigatà Lluçà Casadevall, que arribaria a ser bisbe de la seva diòcesi. Va viure la guerra del Francès i els convulsos conflictes del segle XIX; entre ells, la primera guerra carlina com a vicari capítular, en haver mort el bisbe Corcuera en començar la guerra, i la dels Matiners, ja com a bisbe titular.

També publicaria les de les monges Clara Ortiz, dominica de l'Anunciata, i la de Pia Oriach, cofundadora amb mossèn Joan Collell de les serventes del Sagrat Cor, amb una història de la congregació juntament amb la biografia de la germana.

Des del 1942, en què havia ingressat com a canonge a la catedral de Vic, va anar ocupant diversos llocs: mestrescola el 1951, arxipreste el 1961 i degà del capítol el 1962.

Prou actiu fins passat els noranta anys, va morir a Vic el 1969, havent dedicat tota la vida a la població, al seu Seminari i a la seva catedral.

Mossèn Pitxot va publicar l'any 1943 una biografia del bisbe Lluçà Casadevall.

GENT DE CASA

Felip Pitxot i Colomer

CÉSAR FRANCO*El desafío de la fe*

Encuentro, 2021, 202 pàg.

Les primeres paraules de Jesús a l'evangelí de Joan són una pregunta als dos primers deixebles que comencen a seguir-lo: «Què busqueu?» Partint d'aquesta recerca de l'home, l'evangelí de Joan se centra en la narració d'una sèrie de trobades i diàlegs de diferents personatges amb Jesús.

JOSÉ MARÍA ZAVALA*Medjugorje*

MR, 2021, 352 pàg.

Quan es compleixen 40 anys de les aparicions de la Mare de Déu a Medjugorje, un poble de Bòsnia i Hercegovina, José María Zavala ha viatjat fins allà per investigar, sense prejudicis i amb el seu acostumat rigor i amenitat, els secrets d'un fenomen que atrau cada any milers de persones d'arreu del món.

KATIA HUESO*Educar en la naturaleza*

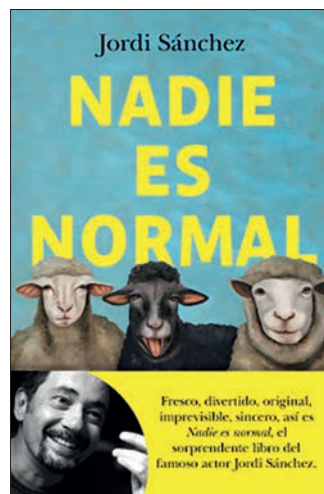
Plataforma Editorial, 2021, 251 pàg.

Katia Hueso sosté que l'única via per canviar el rumb és l'educació en la naturalesa, entenent-la no només com a part del currículum, sinó com una cosa transversal, que transcendeixi fins i tot les institucions educatives i que comenci a casa. Perquè no hi ha una herència millor per deixar als nostres fills que la d'un món millor.

MÀRIUS CAROL*El camarot del capità*

Destino, 2021, 269 pàg.

Testimoni d'un temps políticament convuls, Màrius Carol, des del mirador privilegiat que suposa la direcció d'un dels diaris més rellevants del país, *La Vanguardia*, desvetlla la seva visió d'uns episodis que ens continuen captivant avui dia. Aquest és el relat del capità que no volia dinar sol a la seva cabina.

JORDI SÁNCHEZ*Nadie es normal*

Planeta, 2021, 213 pàg.

Històries de ficció carregades d'humor, esquitxades de tendresa, i amb un punt d'acidesa i crítica necessàries amb les quals l'autor ens endinsa en el seu món professional. Un paisatge pintoresc on la invenció sembla que brolla de la crua realitat, on el que és improbable es relaciona amb el realisme més mundà.

CAMILLA LÄCKBERG*Ales de plata*

Amsterdam, 2021, 322 pàg.

La Faye viu una vida nova en un poble d'Itàlia. La seva empresa Revenge té èxit. Però justament quan pensa que tot torna a la normalitat, la seva petita bombolla de felicitat es veu amenaçada quan descobreix que algú intenta arruïnar el somni pel qual ha lluitat tant. Els fantasmes del passat encara sembla que són molt a prop.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA
andresotorra@gmail.com

La nissaga dels Mateu-Trias, coneguda per ser hereus de Tortell Poltrona, és patrimoni cultural per a moltes generacions. Blai Mateu ha fet fortuna amb la companyia Baró d'Evel per escenaris internacionals i Roc Mateu signa el disseny de so de multitud d'espectacles teatrals. Faltava per saltar a la pista com a creadora la més petita de la casa, Luara Mateu, que ara, amb Joan Grivé, *influencer* a les xarxes i la ràdio, han elaborat el primer espectacle

Acostar la pista de circ als joves

a quatre mans, *Brins de safrà*, una proposta de circ pensada per a tots els públics, però sobretot per als espectadors joves i adolescents, com ells dos.

Sota la carpa del Circ Cric —que commemora el 40è aniversari de la nissaga amb la creació d'una Fundació—, a Sant Esteve de Palautordera, al cor del Montseny, dins l'11è Festival Circ Cric d'estiu, Luara Mateu i Joan Grivé han creat una comèdia contemporània que, a més, fusiona l'espectacle amb un sopar.

L'elaboració del sopar es fa en directe davant els espectadors. Entre la cuina i la reflexió, el projecte té com a objectiu parlar de temes que preocupen els dos joves protagonistes, que se senten part d'una so-

cietat que va a la deriva i que posen en qüestió aspectes de la vida quotidiana amb dosis d'espontaneïtat i d'humor, sense oblidar el registre de la pista de circ.

La parella qüestiona els esdeveniments que han fet arribar la societat a la situació extrema actual i que són un repte per a les noves generacions. També s'adrecen als joves perquè consideren que ha estat un dels sectors més oblidats mentre ha durat el període més greu de la crisi del coronavirus i diuen que són una generació afectada que els ha marcat per forjar-se com a persones i per com els ha afectat la personalitat i el caràcter. Davant d'un futur que veuen més aviat negre, Luara Mateu i Joan Grivé reivindiquen un espai per al riure, que és una de les medicines més alternatives que sempre ha ofert el llenguatge del circ.

Aquesta proposta de Luara Mateu i Joan Grivé és la principal novetat de l'11è Festival Circ Cric al Montseny que inclou també l'espectacle *Que bèstia!*, protagonitzat pel mateix Tortell Poltrona, i l'espectacle de circ de gran format *Catacric.40*, amb set pallassos a la pista, mitja dotzena d'acròbates i música en directe, a més d'oferir un recorregut de caps de setmana d'estiu per respirar a fons, fins a la primera setmana de juliol, per la natura del Montseny.

© Àlex Carriona

Joan Grivé i Luara Mateu en una imatge promocional del seu nou espectacle del Circ Cric adreçat als joves.

«BRINS DE SAFRÀ»

IDEA, GUIÓ, INTERPRETACIÓ I DIRECCIÓ: Luara Mateu i Joan Grivé

IL·LUMINACIÓ: Vicenç Herrero
VESTUARI: Rosa Solé
Carpa Circ Cric, Sant Esteve de Palautordera (Montseny).
Fins al 2 de juliol

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

ALBERT SOLER

Professor de la Facultat de Filologia i Comunicació – Universitat de Barcelona

Lola Badia, un merescut homenatge

ANNA ALBERNI, LLUÍS CIFUENTES, JOAN SANTANACH I ALBERT SOLER (eds.)

Qui fruit ne sap collir

Homenatge a Lola Badia (2 volums)

Edicions de la Universitat de Barcelona – Editorial Barcino, 2021, 968 pàg.

Generalment, quan parlem de patrimoni cultural, pensem en béns materials com edificis, quadres o jaciments, que requereixen un manteniment acurat. En canvi, no tenim en compte que la música o la literatura d'un país també són un patrimoni cultural de primer ordre que cal cuidar i difondre. És precisament per aquesta raó que Lola Badia, eminent catedràtica de Literatura Catalana Medieval a la Universitat de Barcelona, ha estat homenatjada amb motiu de la seva jubilació acadèmica: per haver fet una aportació principalíssima a l'estudi i a la divulgació de la literatura catalana antiga.

Com a reconeixement, hom ha ofert a Lola Badia una miscel·lània en què 70 deixebles, amics i col·legues d'arreu del món li dediquen un breu estudi en el seu honor, tocant algun dels seus amplis interessos d'investigació, en especial les literatures medievals (inclòs el rerefons clàssic i la seva recepció contemporània), la ciència medieval i la figura de Ramon Llull. La miscel·lània ocupa dos imponents volums, de gairebé 500 pàgines cadascun. En general, els articles tenen un caràcter més assagístic que erudit i, en qualsevol cas, l'erudició (com ha ensenyat i practicat sempre la mateixa homenatjada) no és mai una finalitat en ella mateixa sinó un component d'un discurs que vol il·luminar una parcel·la de la realitat de la història de la cultura i de la literatura. Hi predominen, cosa no gens estranya atesa la trajectòria de Lola Badia, els treballs sobre Ramon Llull i el lul·lisme; hi són presents també estudis sobre aspectes diversos de l'obra d'Ausiàs March, del Curial e Güelfa, d'Eiximenis, de Metge, de Joanot Martorell, etc. Malgrat l'amplitud d'autors, temes i perspectives que recull la miscel·lània, costaria molt de trobar-ne algun que no hagi estat objecte d'atenció de Lola Badia al llarg de la seva dilatada trajectòria i extensa dedicació a la literatura. No és estrany perquè, entre moltes altres empreses, Badia va coordinar i va portar a bon port els tres magnífics volums dedicats a l'edat mitjana de la nova *Història de la literatura catalana* (2013-2015), amb un equip de col·laboradors que coincideix en part amb els mateixos que ara han participat a l'homenatge.

Es tracta d'una obra que prova d'estar a l'alçada d'una persona que ha fet una aportació fonamental per al coneixement, la posada al dia i la difusió del patrimoni literari català antic.

RAUXA

El país de l'oblit (I)

Quan els espanyols, catalans inclosos, visiten les principals ciutats europees poden admirar una mena de conjunts monumentals desconeguts al sud del Pirineu. Ens referim als mausoleus de les grans personalitats que ha donat el país, que sovint reposen costat per costat a les esglésies més significatives. Aquests monuments funeraris honoren la memòria d'escriptors, músics, pensadors i científics, tots ells considerats glòries nacionals que ningú no gosa qüestionar ni tampoc apropiarse'n de manera exclusiva. Hi ha la consciència que formen part de l'herència comuna del país, cosa que les situa per damunt de la ideologia, la creença o els gustos de cadascú.

Mentre es passeja per la grandiosa abadia de Westminster, a Londres, el visitant va descobrint admirat els monuments dedicats a Darwin, Newton, Dickens, Handel o Lord Byron; a l'església de la Santa Creu de Florència ens trobem gairebé un rere l'altre els mausoleus del Dant, Galileu, Maquiavel, Miquel Àngel, Rossini...; al Panteó de París descansen Voltaire, Rousseau, Hugo, Zola, Braille, Curie i Dumas entre molts altres. És cert que la vida de tots ells no sempre va ser exemplar, i que aquests conjunts monumentals poden ser l'expressió d'un perillós orgull nacional o estatal. Això no obstant, també són el reflex material d'una memòria col·lectiva, uns fonaments invisibles però sòlids als quals sempre es pot tornar i sobre els quals sempre es pot construir. En temps d'incertesa, aquesta consciència comuna ofereix un marc cultural mínim que allunya la possibilitat del caos.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

CATEDRAL

El **dimecres 16 de juny**, a les 20.00, concert d'orgue a la catedral de Barcelona a càrrec de Mar Vaqué.

EN ADORACIÓ

El **dijous 17 de juny**, a les 20.30, contemplació ignasiana guiada a l'església dels Jesuïtes del carrer Casp de Barcelona.

INTERIORITAT

El **dijous 17 de juny**, a les 19.30, taller-escola de pregària al Casal Don Bosco; el **dissabte 19**, a les 10.30, espai de silenci i oració. Més informació: tel. 934 291 803.

ESPIRITUALITAT

El **dissabte 19 de juny**, a les 10.30, silenci contemplatiu amb Beatrice D'Cunha a l'Espai d'Interioritat Francesc Palau. Inscripcions: centre@espaiinterioritatpalau.com.

Girona

CATALONIA SACRA

El **dissabte 19 de juny**, a les 11.00, conferència i visita *Campanes i campanars de la Garrotxa* amb Xavier Pallàs al monestir de Sant Pere de Besalú. Inscripcions: reserves@cataloniasacra.cat.

Sant Feliu de Llobregat

QARAQOSH

El **diumenge 13 de juny** a les 11.00, el calze tirotejat de Qaraqosh serà present a la parròquia de Sant Josep de Sant Vicenç dels Horts. Una ocasió per pregar pels cristians de l'Iraq i conèixer el treball d'Ajuda a l'Església Necessitada.

GRUP DE DIÀLEG

El **divendres 18 de juny**, a les 20.30, grup de diàleg de les parròquies de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès amb Mons. Sergi Gordo que

parlarà sobre *25 anys del Concili Provincial Tarraconense* a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

ORDENACIÓ DIACONAL

El **diumenge 20 de juny**, a les 18.00, el bisbe Agustí Cortés confereix l'orde del diaconat a Joan Francesc Cortés a la catedral de Sant Feliu de Llobregat.

MONTSERRAT

Del **dilluns 26 de juliol al dissabte 31**, trobada d'animadors de cant per a la litúrgia a Montserrat dirigida per Óscar Payá. Inscripcions: <http://trobadesanimadorsdecant.cat>.

Tarragona

ADORACIÓ NOCTURNA

El **dissabte 19 de juny**, a les 19.30, CXVI Festa de les Espigues a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Tarragona.

Vic

BARROC

El **diumenge 13 de juny**, a les 18.30, concert *De Nàpols a Mozart* amb Vespres d'Arnadí i Marta Mathéu a la cova de Manresa. Inscripcions: www.espurnesbarroques.cat.

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **dissabte 19 de juny**, a les 10.00, visita guiada *Cants sacres i profans. Els sons de l'art medieval* amb Antoni Madueño.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Pels joves que es preparen per al matrimoni amb el suport d'una comunitat cristiana, perquè creixin en l'amor amb generositat, fidelitat i paciència

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f /catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

[i catalunya_cristiana](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana)

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana: Rosalina Alcalde, Pilarín Bayés, Pilar Casals, Agustí Codinach, Emilio Egea, Jaume Gabarró, Antonio Gil, Joan Guiteras, Miquel Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Pepe Rodado, Francesc Roig, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Mercè Solé, Albert Soler, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Emili Villegas, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Els actes anunciats a l'agenda poden patir canvis amb motiu de la pandèmia

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

La jove periodista malaguenya Tamara Cordero és la nova directora de *Revista 21*, la publicació centenària de la congregació dels Sagrats Cors. Cordero esdevé la primera dona laica en situar-se al capdavant de la revista que es va començar a publicar el 1918. Succeeix en el càrrec Carlos Barahona, el qual ha prestat aquest servei des del 2018, acompanyat pel sotsdirector Ignacio Moreno.

Quant pesa la responsabilitat de ser la primera dona laica al capdavant de *Revista 21*?

Ser la primera directora, dona i laica, de *Revista 21* respon al desig inicial de la congregació dels Sagrats Cors de viure en missió compartida, religiosos i laics. És un fet important, perquè coincideix en temps i espai el fet de ser dona i la primera laica responsable, però, sobretot, la responsabilitat la sento en el fet de posar la meva feina al servei de l'altre, desenvolupant la meva vocació d'entrega.

Quins són els reptes que afronta la revista?

Amb 103 anys d'història ens enfrontem, segons el meu parer, a dos reptes molt importants. D'una banda, en una societat consumidora d'informació, on rebem tants estímuls externs i estem connectats al minut, *Revista 21* té el repte d'apropar-se a la societat procurant espais per a la reflexió assossegada de la realitat. De l'altra, tenim per endavant la tasca d'estudiar la transformació digital de la revista, com a resposta a un model informatiu que s'imposa, però sense perdre la capacitat de diàleg i reflexió personal que ens proporciona ser una revista mensual.

Què li agradaria aportar com a directora?

La meva intenció no és cap altra que posar al servei de la congregació dels Sagrats Cors i de l'Església la meva capacitat de comunicar, cercant, com ens demana Francesc, trobar-nos amb l'altre i reconèixer el seu rostre. I fer-ho tenint present que la meva missió a *Revista 21* és part de la meva vocació cristiana.

Què és el que millor defineix l'es-

Tamara Cordero, nova directora de «Revista 21»

Jesús G. FERIA

«La responsabilitat la sento en el fet de posar la meva feina al servei de l'altre»

perit de la publicació?

Quan va saber que estava contagiada de lepra, a Molokai, el pare Damià va dir: «No serà la malaltia i els patiments els que em desanimaran, segur. Fins aquest moment em sento feliç i content. I si em donessin a escollir la possibilitat de sortir d'aquí guarit, respondria sense dubtar-ho: "Em quedo per a tota la vida amb els meus leprosos"». La seva vida, entregada, fràgil, malalta, va ser «bona notícia» per a tot el món i crit profètic contra tota exclusió. Aquesta és la nostra missió.

El missatge per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials d'enguany tenia com a lema «Vine i ho veuràs. Comunicar trobant les persones on són i com són». Què li suggereix?

Aquest encàrrec de Francesc

ens convida a abandonar la comoditat que s'ha instaurat a les nostres vides. Com a comunicadora, trobar les persones on són i com són m'interpel·la per gastar la vida, el temps, mirar el rostre de l'altre, observar-lo, acollir-lo i després d'aquest regal de temps compartit, poder explicar la seva història.

En un món amb tanta oferta informativa i tanta activitat a les xarxes, com fer-se present una revista com la seva?

Segons la meva opinió, tots els mitjans religiosos ens trobem immersos en la recerca de la resposta a aquesta pregunta. Les xarxes socials, la democratització d'internet, ens permet arribar a tots els racons del món, i sens dubte és una eina que hem d'aprendre a fer servir amb responsabilitat informativa.

espai de trobada, participació i diàleg

El mirador de l'actualitat

cada dia de dilluns a divendres a les 18 h
l'actualitat des d'un altre punt de vista
amb Ignasi Miranda

SEGUEIX-NOS

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play